

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakoncích rozhodl soudkyně JUDr. Marií Rychtářovou ve věci

žalobců: a) [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
b) [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

oba zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774**
sídlem Husinecká 1024/1a, 130 00 Praha 3
zastoupený Mgr. Davidem Křoftou
advokátem se sídlem Újezd 450/40, 118 00 Praha – Malá Strana

o nahrazení projevu vůle

takto:

I. Soud nahrazuje projev vůle žalovaného, jímž souhlasí s uzavřením smlouvy o převodu pozemků s žalobci, v tomto znění:

Převodce: Česká republika – Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00

a

Nabyvatel č. 1: [redacted] r. č. [redacted] bytem [redacted]
[redacted]

Nabyvatel č. 2

██████████ r. č. ██████████ bytem ██████████

uzavírají tuto

Smlouvu o převodu pozemku

I.

Státní pozemkový úřad, jednající jménem České republiky jako převodce, spravuje ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), mimo jiné též pozemky ve vlastnictví státu:

parc. č. ██████████ nacházející se v katastrálním území Sedlice u Blatné, obec Sedlice, okres Strakonice, Jihočeský kraj,
vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice, na LV č. ██████████

(dále jen jako „pozemky“)

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě. Nevydané pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy byly oceněny na částku 31 030,10 Kč.

Nároky nabyvatelů vůči převodci na převod jiného pozemku dle zákona o půdě činí ke dni uzavření této smlouvy částku 961 545,74 Kč (slovy devět set šedesát jedna tisíc pět set čtyřicet pět korun českých a sedmdesát čtyři haléřů). Tyto nároky nabyvatelé uplatňují na základě:

- pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. město Prahu č. j. PÚ 3090/92/9 ze dne 16. června 2014.

III.

Převodce převádí na nabyvatele nemovitosti – pozemky specifikované v článku I. této smlouvy, včetně součástí a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi, a nabyvatelé je do svého výlučného vlastnictví přijímají, a to tak, že nabyvatel č. 1 přijímá a nabývá do svého výlučného vlastnictví podíl nemovitostí specifikovaných v článku I. této smlouvy o velikosti ideální 1/2 a nabyvatel č. 2 přijímá a nabývá do svého výlučného vlastnictví podíl nemovitostí specifikovaných v článku I. této smlouvy o velikosti ideální 1/2. Vlastnické právo k pozemkům přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí na základě této smlouvy.

IV.

Smluvní strany shodně prohlašují, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by uzavření smlouvy bránily. Nabyvatelé dále prohlašují, že jim je znám stav převáděných pozemků a tyto pozemky do svého výlučného vlastnictví přijímají tak, jak je uvedeno v článku III. této smlouvy.

V.

1) Smluvní strany se dohodly, že jakékoliv změny a doplňky této smlouvy jsou možné pouze písemnou formou na základě dohody účastníků.

2) Tato smlouva nabývá účinnosti dnem podpisu této smlouvy smluvními stranami

VI.

Smluvní strany po přečtení smlouvy prohlašují, že s jejím obsahem souhlasí a že tato smlouva je shodným projevem jejich vážné a svobodné vůle a na důkaz toho připojují své podpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

V Praze dne .....

V Praze dne .....

.....
ČR – Státní pozemkový úřad.....
V Praze dne .....

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se svou žalobou ze dne 28. 8. 2017 domáhají rozhodnutí soudu, na jehož základě by byl nahrazen projev vůle žalovaného s uzavřením Smlouvy o převodu pozemků. Žalobu odůvodnili tím, že jsou oprávněnými osobami dle § 4 z. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Žalobci uvedli, že jsou synové oprávněné osoby [redacted] který zemřel dne [redacted] tím, že podle usnesení Okresního soudu Praha západ ze dne 22. 3. 2001 sp. zn. 964/2000 zdědili jeho majetek rovným dílem. Žalobci tvrdili, že jejich nárok vyplývá mj. z Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. město Prahu č. j. PŮ 3090/92/9 ze dne 16. 6. 2014, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2014 (dále též jen „Rozhodnutí I.“). Žalobcům byla přiznána náhrada za podíly o velikosti 1/4 na pozemku dle PK parc. č. [redacted] (role) o výměře 8 038 m² v k. ú. Ruzyně - dle KN se nyní jedná o pozemky parc. č. [redacted] [redacted] a [redacted] (dále též jen „předmětný pozemek“), který jim nebylo možno vydat z důvodu zastavení. Ve vztahu ke shora uvedenému pozemku žalobci doplnili, že tento přešel do vlastnictví státu výměrem Obvodního národního výboru Praha 6 o vyvlastnění č. j. Výst. [redacted] ze dne 9. 6. 1967. Odbor výstavby vyvlastnil část pozemku dle PK č. [redacted] o výměře 2 582 m² podle geometrického plánu č. zak. [redacted] ze dne 4. 12. 1958 a dále část pozemku o výměře 5 456 m² podle geometrického plánu č. zak. [redacted] ze dne 1. 12. 1961 ve prospěch státu, Správy letiště Praha 1. Celkově tak bylo vyvlastněno 8 038 m² za účelem rozšíření plochy před hangárem E na letišti Praha – Ruzyně. Shora uvedený pozemek tak nebylo možno vydat, neboť se na něm nachází areál letiště Ruzyně. K uspokojení nároků žalobce z Rozhodnutí I. však dosud v plném rozsahu nedošlo, neboť žalobcům byla poskytnuta finanční náhrada dle § 16 odst. 1 zákona o půdě pouze ve výši 21 602,13 Kč, kterou stanovil pozemkový úřad. Žalobci s oceněním jejich nároku nesohlasí, neboť se domnívají, že předmětný pozemek měl být oceněn jako pozemek stavební v hl. m. Praze, tedy dle § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. cenou 250 Kč/m². Ze znaleckého posudku, který vypracoval dne 16. 5. 2016 Ing. Jana Skyva, vyplývá, že předmětný pozemek měl být oceněn částkou ve výši 2 009 500 Kč. Z této částky pak náleží každému ze žalobců 1/4 s tím, že po odečtení již vyplacené náhrady náleží každému ze žalobců náhrada ve výši 480 772,87 Kč. Žalobci dále tvrdili, že mají nárok na poskytnutí náhradního pozemku (ve smyslu § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě), příp. na finanční náhradu (dle § 16 zákona o půdě) rovněž i z titulu Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. PU [redacted] ze dne 16. 11. 2001, které nabylo právní moci dne 2. 1. 2002 (dále též jen „Rozhodnutí II.“), a to za podíly o velikosti 1/4 na pozemcích dle PK par. č. [redacted] (role) o výměře 2 079 m², parc. č. [redacted] (role) o výměře 2 482 m², parc. č. [redacted] (role) o výměře 11 186 m² a parc. č. [redacted] (role) o výměře 19 725 m² (dle KN část pozemků parc. č. [redacted]).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

Žalobci doplnili, že tyto pozemky přešly do vlastnictví státu na základě kupní smlouvy ze dne 20. 10. 1960 uzavřené mezi oprávněnými osobami a státem zastoupeným Státní leteckou správou v Praze. Smlouva byla uzavřena pro účely nové výstavby letiště. Pozemkový úřad následně dospěl k závěru, že smlouva byla uzavřena v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek, a proto se jednalo o přechod na stát ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. k) zákona o půdě. Ani tyto pozemky nebylo možno vydat, neboť se na nich nachází areál letiště Praha – Ruzyně. K uspokojení nároků žalobců z Rozhodnutí II. rovněž nedošlo v plném rozsahu, když jim byla poskytnuta finanční náhrada pouze ve výši 90 453,60 Kč, kterou stanovil pozemkový úřad. Žalobci pak nesouhlasí ani s tímto oceněním nároku, neboť shora uvedené pozemky byly již v době přechodu na stát určeny k zastavení, a proto měly být taktéž oceněny jako pozemky stavební v hlavním městě Praha částkou 250 Kč/m², tedy částkou v celkové výši 8 868 000 Kč (jak stanovil ve znaleckém posudku Ing. Jan Skyva). Z této částky pak každému ze žalobců přísluší ¼ s tím, že po odečtení již vyplacené náhrady se jedná pro každého žalobce o částku ve výši 2 126 546,40 Kč. Žalobci původně dále tvrdili, že jim rovněž byla přiznána náhrada za podíly o velikosti ¼ na pozemku dle PK parc. [redacted] (tole) o výměře 21 778 m² v k. ú. Ruzyně (podle KN část pozemků parc. č. [redacted]), který taktéž z důvodu zastavení (nachází se na něm areál letiště Praha – Ruzyně) nebylo možno vydat, a to na základě Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č. j. [redacted] ze dne 13. 9. 2000, které nabylo právní moci dne 26. 10. 2000 (dále též jen „Rozhodnutí III.“). Žalobci ve vztahu ke shora uvedenému pozemku podotkli, že jeho část o výměře 12 455 m² přešla do vlastnictví státu na základě tržové smlouvy uzavřené dne 15. 3. 1955 mezi oprávněnými osobami a státem zastoupeným Ministerstvem dopravy – hlavní správou civilního letectví a zbývající část v rozsahu 9 323 m² pak přešla do vlastnictví státu zastoupeného Československými aeroliniemi na základě kupní smlouvy ze dne 15. 3. 1957. Následně však pozemkový úřad dovodil, že kupní smlouva byla uzavřena v tísní za nápadně nevýhodných podmínek a jednalo se tak o přechod na stát ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. k) zákona o půdě. Ani k uspokojení nároků žalobců z Rozhodnutí III. nedošlo zcela, neboť každému ze žalobců byla poskytnuta finanční náhrada ve výši 55 533,90 Kč, namísto částky ve výši 1 305 591,10 Kč. K ocenění tohoto nároku žalobci doplnili, že s jeho oceněním stanoveným pozemkovým úřadem nesouhlasí, neboť předmětný pozemek byl již v době přechodu na stát určen k zastavení, a proto měl být rovněž oceněn částkou ve výši 250 Kč/m², tedy celkově 5 444 500 Kč. Z této částky pak každému ze žalobců náleží ¼ s tím, že po zohlednění již vyplacené náhrady se jedná o částku 1 305 591,10 Kč pro každého ze žalobců. Žalobci uzavřeli, že z Rozhodnutí I., II. a III. obdrželi náhradu v celkové výši 335 179,26 Kč s tím, že jim však náležela náhrada ve výši 8 161 000 Kč. Žalovaný tak žalobcům odmítá uspokojit nároky ve výši 7 825 820,74 Kč. Za této situace se pak ani žalobci nemohou hlásit do veřejných nabídek a domáhat se vydání náhradních pozemků v celé výši nároku. Jejich nároky ve výši, kterou žalovaný uznal, byly vypořádány formou účasti ve veřejných nabídkách, kdy na ně byly převedeny náhradní pozemky. Žalobci uvedli, že jim byla nejprve přiznána náhrada za nevydané pozemky z titulu Rozhodnutí III. a Rozhodnutí II. Bezprostředně poté, co předmětná Rozhodnutí II. a III. nabyly právní moci, žalobci připisem ze dne 24. 4. 2001 požádali žalovaného o převod pozemků ve vlastnictví státu za pozemky žalobcům nevydané. Na tuto výzvu pak žalovaný reagoval dne 18. 6. 2001, kdy žádost odmítl zaregistrovat s odůvodněním, že usnesení ohledně dědictví po otci žalobců dosud nenabylo právní moci. Dle tvrzení žalobců tato skutečnost nebyla pravdivá (když dle doložky právní moci bylo dědické usnesení již pravomocné) a rovněž v Rozhodnutí II. jako oprávněné osoby vystupovali již přímo žalobci (nikoli jejich zemřelý otec). Žalovaný pak znovu odmítl žalobcům náhradu poskytnout dne 29. 3. 2004. Teprve po opakované žádosti (po více jak 3 letech) žalovaný žalobcům zaevidoval jejich zděděné nároky, což jim oznámil dne 15. 7. 2004. Žalobci podotkli, že jednání žalovaného bylo zcela účelové a protiprávní, když až do 15. 7. 2004 odmítal jejich nároky zaevidovat s odkazem na údajně chybné dědické usnesení, avšak přesto žalobce dne 7. 1. 2004

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

vyzval k úhradě pohledávky, která jejich otci z titulu předmětných Rozhodnutí vůči státu vznikla. Na tuto výzvu žalobci reagovali okamžitým zaplacením pohledávky a opětovně dne 4. 2. 2004 požádali o přidělení restituční náhrady. Vzhledem k tomu, že žalobcům přes opětovné žádosti náhrada poskytnuta nebyla, obrátili se na žalovaného znovu dne 6. 11. 2006. I na tuto žádost Pozemkový fond ČR reagoval dle žalobců nesmyslným odmítnutím, když žalobcům sdělil, že za jejich nároky jim náhradu nelze poskytnout, neboť jsou právní nástupci svého otce na základě postupních smluv a lhůta pro uplatnění náhrady jim uplynula 6. 11. 2006, avšak žádost byla doručena 7. 11. 2006. Vzhledem k tomu, že však žalobci nároky nabyli jako dědicové, tak se na ně žádná omezení a lhůty nevztahují. Žalovaný ocenil nároky žalobců až po dalších 7 letech, dne 30. 7. 2009, ale ocenění žalobcům nikdy nezaslal. Žalobci tak ani nevěděli, jak žalovaný jejich nároky ocenil a že tyto ocenil nesprávně a eviduje je ve zcela nesprávné výši. Následně byla žalobcům přiznána náhrada za další nevydané pozemky, a to Rozhodnutím I. Nevydané pozemky z tohoto Rozhodnutí I. pak žalovaný ocenil až dne 2. 10. 2014, avšak ocenění žalobcům opět nezaslal. Když se žalobci dozvěděli, jak žalovaný ocenil jejich nároky, začali se hlásit do veřejných nabídek, aby uspokojili alespoň část (nespornou) svých nároků. Žalobci doplnili, že se svými nároky účastnili od roku 2017 ohledně 45 pozemků v celkem pěti kolech veřejných nabídek. Žalobci shrnuli, že jejich účast ve veřejných nabídkách byla dostatečná a úspěšná, neboť jejím prostřednictvím plně uspokojili žalovaným uznanou výši nároků. Uzavřeli celkem čtyři Smlouvy na převod náhradních pozemků, a to dne 18. 5. 2018 (č. [REDAKCE], 7. 3. 2017 (č. [REDAKCE] a 3. 12. 2018 (č. [REDAKCE]). Žalobci se tedy snažili uspokojit své nároky ihned poté, co jim byla přiznána náhrada za nevydané pozemky, přičemž dřívější uspokojení nesporné části nároků žalobců bylo zmařeno liknavým a svévolným postupem žalovaného. Před oceněním pozemků z titulu Rozhodnutí I., a to dne 9. 10. 2014 žalobci žalovaného vyzvali, aby je ocenil jako pozemky stavební, což žalovaný dne 21. 10. 2014 odmítl s odůvodněním, že nedoložili podklady, které svědčí o stavebním charakteru pozemků. Vzhledem k tomu, že žalobci s názorem žalovaného nesouhlasili, začali shánět další podklady ohledně stavebního charakteru, které společně se žádostí o přecenění předložili žalovanému dne 16. 2. 2015. Žalovaný však dne 12. 3. 2015 opětovně odmítl správné ocenění pozemků. Žalobci proto znovu začali obstarávat další doklady, když se žalovaným následně jednali prostřednictvím svých zástupců JUDr. Vladimíra Supa a Ing. Pavla Vacka, a to jak písemně, tak i ústně. Žalobci se domnívají, že jejich snaha a aktivita ohledně mimosoudního vyřešení věci byla více než dostatečná, když žalovaný měl dostatek podkladů a času, aby za více než 20 let ocenil nároky správně. Žalobci zdůraznili, že žalovaný stanovil hodnotu jejich nároků nesprávně, neboť pominul, že v době vyvlastnění předmětných pozemků, resp. v době jejich přechodu na stát, tyto byly určeny k zastavění, a to buď schválenou územní plánovací dokumentací, příp. již na nich stavby umístěny byly a byly vyvlastňovány za účelem další výstavby a rozšiřování letiště, a proto měly již v době přechodu na stát charakter pozemků stavebních. Vzhledem k tomu, že žalovaný odmítá dobrovolně uspokojit nároky žalobců (každého ve výši 3 912 910,37 Kč), domáhají se žalobci vydání náhradních pozemků soudní cestou, a to mj. pozemků v k. ú. Sedlice u Blatné, obec Sedlice - parc. [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

jejichž hodnota činí částku ve výši 5 078 501,87 Kč. V dalším průběhu řízení žalobci doplnili, že Okresní soud v Domažlicích (ke kterému byla žaloba původně podána, když následně část řízení ohledně shora uvedených pozemků shora uvedený soud vyloučil k samostatnému projednání a poté postoupil Okresnímu soudu ve Strakonici jako soudu místně příslušnému) žalobcům plně vyhověl, když nahradil projev vůle žalovaného s převodem náhradních pozemků na žalobce, kdy hodnota těchto pozemků dle nepravomocného rozsudku činí 2 324 623,36 Kč. Za této situace (pokud by shora uvedené rozhodnutí Okresního soudu v Domažlicích nabylo právní moci) žalobci mají vůči žalovanému neuspokojený nárok v celkové výši 5 501 197,38 Kč (7 825 820,74 Kč - 2 324 623,36 Kč). Následně k výzvě soudu žalobci upřesnili, že v předmetném řízení u Okresního soudu ve Strakonici požadují uspokojit své nároky vyplývající z Rozhodnutí I. celkově ve výši 825 409,07 Kč, resp. 412 704,54 Kč pro každého žalobce, a dále z Rozhodnutí II. v celkové výši 4 253 092,80 Kč, resp. pro každého žalobce ve výši 2 126 546,40 Kč. Žalobci výslovně uvedli, že uspokojení nároků z Rozhodnutí III. v daném řízení nepožadují, neboť tyto jsou předmětem řízení vedeného u Okresního soudu v Domažlicích. V dalším průběhu řízení s ohledem na výsledky dokazování pak žalobci podáním ze dne 18. 11. 2019 ve spojení s podáním ze dne 20. 11. 2019 svůj uplatněný nárok znovu omezili, když uvedli, že nově se v daném řízení nedomáhají uspokojení nároků plynoucích z Rozhodnutí II., resp. vzali žalobu částečně zpět ohledně pozemků parc. č. [redacted]

[redacted] všech zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice, pro obec Sedlice a katastrální území Sedlice u Blatné. Předmětem řízení tak zůstalo uspokojení nároků žalobců plynoucích z Rozhodnutí I. v celkové výši 825 409,07 Kč (tedy 412 704,54 Kč pro každého žalobce). Žalobci tedy navrhli, aby soud nahradil projev vůle žalovaného s převodem níže uvedených náhradních pozemků ve vlastnictví České republiky s právem hospodařit s majetkem státu žalovanému, jejichž celková hodnota činí 825 401,84 Kč. Žalobci tak na žalobě setrvali na žalobě ohledně pozemků parc. č. [redacted] (v hodnotě 9 820,70 Kč), [redacted] (163 Kč), [redacted] (195 Kč), [redacted] (28 629,80 Kč), [redacted] (41 275 Kč), [redacted] (41 448,50 Kč), [redacted] (1 357,50 Kč), [redacted] (4,50 Kč), [redacted] (1 734 Kč), [redacted] (1 434 Kč), [redacted] (108 Kč), [redacted] (36 Kč), [redacted] (6 714 Kč), [redacted] (144,64 Kč), [redacted] (15,82 Kč), [redacted] (127 305,90 Kč), [redacted] (1 260 Kč), [redacted] (264 Kč), [redacted] (365 096,80 Kč), [redacted] (55 940 Kč), [redacted] (739,80 Kč), [redacted] (4 537,44 Kč), [redacted] (1 364,72 Kč), [redacted] (9 480 Kč), [redacted] (3 204 Kč), [redacted] (3 953,33 Kč), [redacted] (44 573,35 Kč), [redacted] (28,50 Kč), [redacted] (20 376,15 Kč), [redacted] (1 087,70 Kč), [redacted] (10 818,60 Kč), [redacted] (1 226,40 Kč), [redacted] (8 324,85 Kč), [redacted] (277,40 Kč), [redacted] (1 332 Kč), [redacted] (589,12 Kč), [redacted] (2 208 Kč), [redacted] (60 Kč), [redacted] (8 838 Kč), [redacted] (1 185 Kč), [redacted] (2 477,12 Kč), [redacted] (6 438,60 Kč), [redacted] (138 Kč) a [redacted] (3 030 Kč), a to k uspokojení nároku z titulu Rozhodnutí I. V dalším průběhu řízení s přihlédnutím k závěrům vyšším z dokazování soudu žalobci vzali podáním ze dne 27. 4. 2020 žalobu znovu částečně zpět, a to ohledně pozemků parc. č. [redacted]

[redacted] všechny v katastrální území Sedlice u Blatné. V závislosti na dalších

výsledcích dokazování soudu pak žalobci dne 4. 5. 2020 žalobu dále omezili ohledně pozemků parc. č. [REDAKCE] všech v k. ú. Sedlice u Blatné. Předmětem řízení tedy nakonec zůstaly pouze pozemky parc. č. [REDAKCE] všechny v katastrální území Sedlice u Blatné, a to k uspokojení nároku z titulu Rozhodnutí I. Jejich cenu pak žalobci vyčíslili částkou v celkové výši 31 030,10 Kč (parc. č. [REDAKCE] - 28 629,80 Kč, parc. č. [REDAKCE] - 1 038,30 Kč, parc. č. [REDAKCE] - 1 357,50 Kč a parc. č. [REDAKCE] - 4,50 Kč). Ve vztahu k žalovaným namítaným překážkám převoditelnosti daných pozemků žalobci doplnili, že skutečnost, že pozemky jsou dotčeny předběžným opatřením vydaným Okresním soudem v Domažlicích, že nejsou přístupné z veřejné cesty a že jsou pronajaty, nebrání převodu pozemků na žalobce (resp. se nejedná o překážku převoditelnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém fondu), příp. že žalovaný ani důvody, které by teoreticky mohly představovat překážku převoditelnosti, neprokázal. Žalobci v průběhu celého řízení poukazovali na to, že postup žalovaného, který bez ospravedlnitelného důvodu ztěžuje uspokojení nároků oprávněných osob předpokládaným postupem (účasti ve veřejných nabídkách) nesprávným oceněním nevydaných pozemků tak lze označit za liknavý a svévolný. Liknavost a svévoli žalovaného pak žalobci spatřují zejm. v přístupu žalovaného ke stanovení výše ocenění nároků žalobců, a dále pak v souvislosti s nabídkou kvalitativně a kvantitativně odpovídajících pozemků v rámci veřejných nabídek. Byť žalobci projevili dostatečnou aktivitu a poskytli žalovanému dostatečné množství podkladů potřebných pro správné ocenění nároků, tak žalovaný stále odmítá provést správné ocenění nároků žalobců. Vzhledem k tomu, že žalovaný odmítá nároky žalobců ocenit správně (eviduje je ve zcela nepřiměřené výši), resp. dlouhodobě lpí na nesprávném ocenění restitučního nároku, tak jim znemožňuje, aby tyto nároky uspokojili jinak než soudní cestou. Žalobci uzavřeli, že liknavý přístup žalovaného tedy spatřují v nesprávném ocenění jejich nároku, resp. v dlouhodobém odpirání stanovení správné a zákonné výše nároku. V tomto směru pak odkázali na bohatou judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Žalobci doplnili, že přístup žalovaného, který neustále žalobcům vytýká absenci aktivního přístupu při uspokojení jejich nároků, o kterých sám tvrdí, že jsou uspokojeny, a žalobcům tedy neumožní, aby se domohli dalších náhrad (ať už ve formě náhradních pozemků či finanční náhrady), je naprosto nesmyslný, neboť pokud žalovaný tvrdí, že požadovaný nárok žalobců neexistuje, tak se s touto částí nároku do veřejných nabídek hlásit nemohli. Žalobci dále podotkli, že za značnou aktivitu oprávněných osob lze považovat i to, že oprávněná osoba vyhledává pozemky vhodné k převodu pro účely podání žaloby.

2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalovaný sice nerozporoval samotnou existenci restitučních nároků žalobců, avšak bránil se jednak tím, že jediný zákonem definovaný způsob uspokojování nároků oprávněných osob, kterým lze převést oprávněným osobám náhradní pozemky, jsou veřejné nabídky. Žalovaný dále namítl, že žalobci nesplnili judikaturou stanovené specifické podmínky, na jejichž základě se mohou oprávněné osoby domáhat vydání konkrétních pozemků (do veřejné nabídky nezařazených) mimo veřejnou nabídku. Podotkl, že žalobci neprokázali liknavost a/nebo svévoli, libovůli a diskriminační postup žalovaného a rovněž ani tu skutečnost, že se žalobci navzdory svému aktivnímu přístupu nemůžou dlouhodobě domoci svých práv. Dle názoru žalovaného žalobci v řízení neprokázali, že žalovaný bezdůvodně a protizákonným způsobem oddaloval možnost uspokojení jejich restitučních nároků. Žalovaný se domnívá, že si nemohl počínat liknavě a svévolně, když žalobci nevyvinuli prakticky žádnou aktivitu k tomu, aby došlo k přecenění nevydaných pozemků a uspokojení jejich restitučního nároku. Žalovaný tvrdil, že se žalobci pouze pokoušeli o přecenění nároků plynoucích z Rozhodnutí I., avšak tuto žádost zcela nedostatečně podložili důkazy (pouze leteckými snímky) s tím, že nepředložili žádné podstatné dokumenty pro přecenění nevydaných pozemků. U Rozhodnutí II. a III. se pak žalobci dle tvrzení žalovaného již vůbec nenamáhalo přecenění dosáhnout. Žalovaný dále uvedl, že pasivitu žalobců spočívající v jejich neúčasti ve veřejných nabídkách nelze klást k jeho tíži. V tomto směru žalovaný dále rozvinul, že žalobci nevyvinuli ve veřejných nabídkách dostatečnou účast, neboť často svůj zájem o převod

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

náhradního pozemku následně stornovali, nezúčastnili se výzvy nebo nedostatečně navýšili nabídku za převod náhradního pozemku apod. Žalovaný dále uvedl, jakých veřejných nabídek se žalobci účastnili, jakou částku za konkrétní pozemek nabídli a za jakou částku byl poté daný pozemek převeden. Z těchto skutečností (zejm. nabídnutí nízké částky) žalovaný dovozuje, že účast žalobců ve veřejných nabídkách nebyla mnohdy vedena skutečným zájmem o převod pozemku, a proto takové jednání nelze chránit ve světle žalobci citované judikatury. Rovněž pak není pravdou, že by se žalobci nemohli veřejných nabídek vůbec účastnit, neboť žalobci na základě veřejných nabídek nabyli celou řadu náhradních pozemků (Smlouva č. [REDAKCE]).

Žalovaný dále rozvinul, že v období od 22. 3. 2001 do 2. 1. 2002 (kdy každý ze žalobců disponoval nárokem ve výši 55 533,90 Kč) bylo možné zúčastnit se 4 kol veřejných nabídek s 26 728 pozemků v cenách do 111 067,80 Kč (ani jeden ze žalobců se nepřihlásil), v období od 3. 1. 2002 do 30. 6. 2014 (kdy žalobci disponovali každý nárokem ve výši 145 987,50 Kč) bylo možné zúčastnit se 60 kol veřejných nabídek s 142 045 pozemky v cenách do 145 987,50 Kč (žalobci se rovněž nepřihlásili), v období do 1. 7. 2014 do 1. 7. 2019 (kdy žalobci disponovali nárokem každý ve výši 167 589,63 Kč) bylo vypsané 19 kol veřejných nabídek s 14 217 pozemků v hodnotě do 167 589,63 Kč (žalobci se zúčastnili v 5 kolech), v období od 22. 3. 2001 do 2. 1. 2002 pak proběhla 3 kola veřejných nabídek s 19 940 pozemky v hodnotě do 55 533,90 Kč (žalobci se však nezúčastnili ani jedné), v období od 3. 1. 2002 do 30. 6. 2014 (kdy každý ze žalobců vlastnil nárok ve výši 291 975 Kč) se uskutečnilo 61 kol veřejných nabídek s 595 141 pozemků v cenách minimálně do 145 987,50 Kč a v období od 1. 7. 2014 do 1. 7. 2019 (kdy žalobci měli každý nárok ve výši 167 589,63 Kč) bylo realizováno 1 kolo veřejné nabídky, ve které bylo nabídnuto 967 pozemků v ceně do 167 589,63 Kč. Zdůraznil, že zákon o půdě jednoznačně předpokládá způsob, jakým má docházet k uspokojování nároků oprávněných osob, který však ze strany žalobců nebyl naplněn. Uspokojení nároku restituenta mimo veřejnou nabídku je postup zcela ojedinělý a výjimečný a je možné k němu přistoupit pouze za kumulativního splnění dvou předpokladů, a to liknavost a svévole žalovaného a dlouhodobá aktivní leč marná snaha o uspokojení restitučního nároku žalobce ve veřejných nabídkách. Vzhledem k tomu, že žalobci se zúčastnili pouze 5 kol veřejných nabídek, je zřejmé, že jejich aktivita je nedostatečná. Žalovaný pak na pasivitu žalobců poukazoval v průběhu celého řízení. Zároveň zdůrazňoval, že je nutné zabývat se ryze subjektivním přístupem konkrétní oprávněné osoby. Žalovaný taktéž poukázal na skutečnost, že žalobci tvrdí pokaždé něco jiného, a to nejprve že nárok nebyl řádně přeceněn (přeceněn však být nemohl, neboť žalobci nevyvinuli dostatečnou aktivitu), pak že se nemohli účastnit veřejných nabídek (žalobci však na základě veřejných nabídek nabyli několik pozemků, nicméně jejich další účast ve veřejných nabídkách byla zastřeným právním jednáním ve snaze vytvořit podmínky pro to, aby se žalobci mohli domáhat přímého převodu pozemků, které si vyberou). K ocenění původních pozemků žalovaný uvedl, že při určení stavebního charakteru pozemků nelze vycházet z tzv. směrného územního plánu. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 492/10 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 a sp. zn. 28 Cdo 1992/2015. Podotkl, že původní pozemek dle PK č. [REDAKCE] je dnes rozdělen na pozemek par. č. [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] vše v k. ú. Ruzyně s tím, že všechny tyto pozemky jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha. Žalovaný dále rozvinul, že původní pozemek přešel na stát v době, kdy byl veden jako zemědělská půda (k tomuto účelu byl rovněž využíván). Dle názoru žalovaného tak stát nabyl půdu zemědělskou, nikoli pozemek určený pro stavbu, když ani k dnešnímu dni není původní pozemek zastavěn. Původní pozemek je sice součástí prostoru letiště, jde však zejména o zeleň či zpevněný povrch. Po celou dobu řízení žalovaný setrval na svém neměnném stanovisku, že nevydaný pozemek byl oceněn správně, když neměl být oceněn jako stavební. Ve vztahu k ocenění nároku žalovaný uvedl, že není pravdou, že by žalobce neinformoval, když výše nároku byla oprávněným osobám oznamována vždy. O skutečnosti, že nárok žalobců z titulu Rozhodnutí I. byl zaregistrován, byli žalobci informováni přípisem ze dne 2. 10. 2014, v němž bylo rovněž uvedeno, že nevydané pozemky dle

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

předmětného Rozhodnutí I. byly oceněny celkovou částkou ve výši 86 408,50 Kč a že tato částka byla připsána na účet restitučních korun oprávněných osob dle jejich podílů. Podotkl, že žádosti o vypořádání restitučního nároku z titulu Rozhodnutí II. a III. poskytnutím náhrady nemohlo být vyhověno, neboť byla právnímu předchůdci žalovaného doručena po termínu stanoveném zákonem č. 178/2006 Sb. (lhůta byla zmeškána o den). Žalovaný dále doplnil, že není pravdou, že by se žalobci domáhali přecenění nevydaných pozemků s tím, že na žalovaného se obrátily pouze jiné oprávněné osoby - paní [redacted] a [redacted] v zastoupení Ing. [redacted] a to s nedostatečnými podklady. Uzavřel, že žalobci byli zcela pasivní, neboť se na žalovaného s žádostí o přecenění nikdy neobrátili, resp. o přecenění nevydaných pozemků se nikdy nepokusili. Žalovaný rovněž podotkl, že v původní žalobě podané k Okresnímu soudu v Domažlicích, žalobci žádali o vydání pozemků v hodnotě, která převyšuje hodnotu jejich nároku. V současné době jsou žalobci zcela pasivní, do veřejných nabídek se nehlásí a pouze žádají u mnoha soudů vydání lukrativních pozemků napříč celou republikou mimo veřejnou nabídku. Z tohoto jednání žalobců je dle názoru žalovaného patrná účelovost jejich jednání. Žalovaný dále brojil proti převoditelnosti pozemků. Ve vztahu ke všem pozemkům, které zůstaly předmětem řízení (parc. č. [redacted] namítl, že ohledně daných pozemků je vedeno u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 7 C 169/2017 řízení, v rámci něhož byly dané pozemky zatíženy předběžným opatřením. Rovněž pak ohledně všech pozemků poukázal na skutečnost, že tyto nejsou přístupné z veřejné cesty, a proto je není možné vydat, neboť by to bylo v rozporu s nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 1961/15. U pozemků parc. č. [redacted] dále spatřuje překážku převoditelnosti i vzhledem k tomu, že jsou pronajaty. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 9. 2018 sp. zn. 28 Cdo 2249/2018 zdůraznil, že převodem by mohlo být zasaženo do práv třetích osob, a proto jsou dané pozemky dle názoru žalovaného z převodu vyloučeny i z tohoto důvodu.

3. Po provedeném dokazování má soud z LV č. [redacted] vedeného u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice, pro obec Sedlice a katastrální území Sedlice u Blatné, za prokázané, že pozemky, které jsou předmětem žaloby, jsou ve vlastnictví České republiky s tím, že právo hospodařit s tímto majetkem státu náleží žalovanému. Z usnesení Okresního soudu Praha západ ze dne 22. 3. 2001 sp. zn. 964/2000 (které nabylo právní moci dne 18. 4. 2001) ve spojení s opravným usnesením ze dne 1. 11. 2001 (které nabylo právní moci dne 14. 11. 2001) soud zjistil, že jak žalobce č. 1), tak žalobce č. 2) zdědili po svém zemřelém otci [redacted] každý 1/4 restitučního nároku mj. na pozemek původní parc. č. [redacted] v k. ú. Ruzyně. Z Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Praha, č. j. PÚ [redacted] ze dne 16. 6. 2014, má soud za prokázané, že nárok na vydání nemovitosti dle PK č. [redacted] v k. ú. Ruzyně uplatnili podle zákona o půdě žadatelé [redacted] [redacted] [redacted] a [redacted]. Z tohoto rozhodnutí soud dále zjistil, že dědicové žadatelů, a to žalobce č. 1) a č. 2), [redacted] a [redacted] jako oprávněné osoby dle ust. § 4 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 4 odst. 4 z. č. 229/1991 Sb., nejsou vlastníky shora uvedené nemovitosti o výměře 8 038 m². Z Rozhodnutí I. dále vyplynulo, že každému ze žalobců náleží spoluvlastnický podíl o velikosti 1/4. Z odůvodnění Rozhodnutí I. se rovněž podává, že pozemek parc. č. [redacted] v k. ú. Ruzyně přešel do vlastnictví státu výměrem o vyvlastnění Obvodního národního výboru Praha 6, č. j. Výst. 8477/67-Dr. Ku ze dne 9. 6. 1967. Odbor výstavby pak vyvlastnil dle § 18 odst. 1 z. č. 87/1958 Sb. část pozemku o výměře 2 582 m² dle plánu č. zak. 8-8111/2-3 ze dne 4. 12. 1958 a dále část téhož pozemku o výměře 5 456 m² podle geom. plánu č. zak. 1-87031-1 ze dne 1. 12. 1961 ve prospěch státu, Správy dopravních letišť Praha 1. Vyvlastněno tak bylo celkem 8 038 m² s tím, že bylo provedeno v naléhavém obecním zájmu, neboť dotčené části shora uvedeného pozemku byly již před datem vyvlastnění použity pro rozšíření plochy před hangárem E na letišti Praha - Ruzyně. Shora uvedenému pozemku dle KN odpovídají nyní pozemky parc. č. [redacted] [redacted] [redacted] a [redacted]. Skutečnost, že původní pozemek je dnes rozdělen do těchto pozemků, byla mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

účastníky zároveň nesporná. Z LV č. [redacted] vedeného u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro obec Praha a katastrální území Ruzyně, má soud za prokázané, že pozemky parc. č. [redacted] jsou ve vlastnictví České republiky - právo hospodařit s tímto majetkem státu náleží Správě Letiště Praha, s. p. s tím, že se jedná o druh pozemku ostatní plocha a evidovaný způsob jejich využití je ostatní dopravní plocha. Ze závěru odůvodnění Rozhodnutí I. dále vyplynulo, že dané pozemky jsou součástí letiště, a proto je nelze dědicům oprávněných osob vydat, a podle ust. § 11a, příp. § 16 z. o půdě, jim za ně náleží náhrada. Skutečnost, že žalobci č. 1) a č. 2) jsou právními nástupci [redacted] a že jsou osobami oprávněnými ve smyslu ust. § 4 z. č. 221/1991 Sb., byla mezi účastníky nesporná. Skutečnost, že na základě Rozhodnutí I. byly každému ze žalobců poskytnuty/vydány náhradní pozemky v hodnotě 21 602,13 Kč, čímž byl plně uspokojen nárok v hodnotě, jak byl žalovaným původně oceněn, byla mezi účastníky rovněž nesporná. Žalobci však výši stanoveného nároku sporovali.

4. Z přípisu zn. 6783/61 má soud za prokázané, že Státní letecká správa v Praze dne 30. 8. 1961 sdělila Odboru zemědělství rady ONV, že podle vypracovaného okupačního elaborátu Státní letecké správy ze dne 26. 7. 1961 dochází na letišti Praha - Ruzyně k záboru pozemků pro zemní val v k. ú. Ruzyně. Aby Státní letecká správa mohla zahájit jednání o výkup, resp. o vyvlastnění pozemků uvedených v okupačním elaborátu, žádá o vynětí mj. pozemku parc. č. PK [redacted] ve vlastnictví [redacted] ze zemědělského půdního fondu. Skutečnost, že shora uvedený pozemek byl Státní leteckou správou požadován, má soud za prokázanou z Okupačního elaborátu na zajištění částí p. p. č. k. [redacted], [redacted] a [redacted] (zemní val) ze dne 26. 7. 1961. Z listiny označené jako "Žádost o vyčlenění pozemků ze zemědělského půdního fondu" soud zjistil, že dne 23. 9. 1961 Hospodářský odbor rady obvodního národního výboru v Praze 6 zaslal Odboru zemědělství Národního výboru hl. m. Prahy žádost Státní letecké správy o vynětí ze zemědělského půdního fondu mj. pozemku parc. č. PK [redacted] ve vlastnictví [redacted]. Z rozhodnutí Odboru zemědělství národního výboru hl. m. Prahy ze dne 10. 10. 1961 č. j. zcm. 3293-212-61-Neb. 6/9 se podává, že shora uvedené žádosti bylo vyhověno, když zemědělský odbor vyčlenil ze zemědělského užívání za účelem stavby zemního valu východně od hangáru E na letišti Praha - Ruzyně sklízňé plodin pěstovaných mj. na pozemku parc. PK [redacted]. Ze sdělení Státní letecké správy adresované dne 19. 1. 1962 Národnímu výboru hl. m. Prahy, odboru zemědělství, vyplynulo, že ke shora uvedenému rozhodnutí byl oznámen stav provedených prací, a to že byla provedena skrývka kulturní vrstvy půdy, která byla deponována poblíž zřizovaného valu na plochu uvolněnou pro dřívější akci "Stojánky u hangáru E". Z listiny označené jako "Vyvlastnění" zn. Výst. 8477/67-Dr. Ku ze dne 9. 6. 1967 má soud za prokázané, že Odbor výstavby ONV Praha 6 vyvlastnil podle § 18 odst. 1 z. č. 87/58 Sb. část pozemku č. [redacted] v k. ú. Ruzyně, a to označený písmenem "B" o výměře 2 582 m² dle geometrického polohopisného plánu č. zak. 8-8111/2-3 ze dne 4. 12. 1958 a rovněž i další část téhož pozemku označenou taktéž písmenem "B" o výměře 5 456 m² podle geometrického plánu č. zak. 1-87031-1 ze dne 1. 12. 1961, které vlastnili [redacted] a [redacted]. Pozemky byly vyvlastněny ve prospěch čsl. státu - Správy dopravních letišť Praha I, a to v naléhavém zájmu, neboť dotčené části pozemku byly Správou dopravních letišť použity pro rozšíření plochy před hangárem "E" na letišti Praha - Ruzyně. Ze sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 9. 8. 2017 vyplynulo, že ke dni vyvlastnění (9. 6. 1967) pozemku PK č. [redacted] v k. ú. Ruzyně disponují Návrhem Směrného územního plánu hl. m. Prahy zpracovaného Útvarem hlavního architekta hl. m. Prahy a Ateliérem územního plánu, který byl schválený dne 22. 4. 1964 usnesením vlády ČSR č. 223 (v plánu pak předmětný pozemek odpovídá navrženému využití "Plochy občanské vybavenosti"), a dále Přehlednou mapou oblasti Letiště Praha - Ruzyně zpracovaného Vojenským projektovým ústavem v květnu 1961 (v plánu je pak pozemek zahrnutý do území vymezeného pro plánované rozšíření stávajícího letiště). Z Návrhu směrného územního plánu hlavního města Prahy, z plánu Letiště Praha - Ruzyně a ze základní mapy Prahy s parcelní kresbou PK je zřejmé

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

umístění pozemku parc. č. PK [redacted] Z průvodní zprávy k Návrhu směrného územního plánu hl. m. Prahy z prosince 1961 mj. vyplynulo, že zavedení rychlých velkokapacitních letadel vyvolalo nutnost zásadní přestavby pražského letiště, spočívající ve vybudování nových přistávacích drah, zabezpečovacího zařízení, odbavovacího prostoru a letištním nádražním a technickým blokem a dílenských a ostatních zařízení s tím, že tato přestavba již byla zahájena.

5. Z listiny označené jako "Bezúplatný převod jiných pozemků ve vlastnictví státu za pozemky nevydané" zn. SPU 482385/2014 soud zjistil, že Státní pozemkový úřad dne 2. 10. 2014 vyrozuměl [redacted] a zástupce [redacted] a [redacted] Mgr. [redacted] o tom, že oceněním ze dne 2. 10. 2014 ocenili pozemky z Rozhodnutí I. částkou v celkové výši 86 408,50 Kč s tím, že jejich restituční nárok zaregistrovali v podílech uvedených v Rozhodnutí I. Z plné moci ze dne 3. 10. 2014 soud zjistil, že oprávněná osoba [redacted] zmocnila Ing. [redacted] aby jej zastupoval ve veškerých právních jednáních souvisejících s vypořádáním jejího restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I. Ke stejné činnosti pak Ing. [redacted] zplnomocnila i další oprávněná osoba, [redacted] což soud zjistil z plné moci ze dne 7. 10. 2014. Z listiny označené jako "Ocenění restitučního nároku dle rozhodnutí č. j. PÚ 3090/92/9" má soud za prokázané, že Ing. [redacted] požádal na základě plné moci od oprávněné osoby [redacted] a [redacted] dne 9. 10. 2014 Státní pozemkový úřad o správné ocenění restitučního nároku z Rozhodnutí I., resp. o ocenění jako pozemek stavební. Z podacího razítka je zřejmé, že předmětná žádost byla Státnímu pozemkovému úřadu doručena osobně dne 10. 10. 2014. Na tuto žádost Státní pozemkový úřad reagoval dne 21. 10. 2014 listinou označenou jako "Sdělení k žádosti o správné ocenění restitučního nároku z rozhodnutí č. j. PÚ 3090/92/9" zn. 498313/2014/01/La, kterou vyrozuměl Ing. [redacted] že vzhledem k tomu, že k žádosti o ocenění pozemku nevydaného na základě Rozhodnutí I. nebyly předloženy žádné listiny, které by prokazovaly, že pozemek byl v době převzetí státem určen pro stavbu, nelze jej jako stavební ocenit. Ing. [redacted] jako zástupce oprávněné osoby [redacted] a [redacted] znovu požádal Státní pozemkový úřad o správné ocenění restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I., a to jako pozemku stavebního, dne 16. 2. 2015, což soud zjistili z listiny označené jako "Ocenění restitučního nároku dle rozhodnutí č. j. PÚ 3090/92/9". Z podacího razítka na této žádosti se podává, že byla Státnímu pozemkovému úřadu doručena osobně dne 17. 2. 2015. Na další žádost Státní pozemkový úřad reagoval dne 30. 3. 2015, když Ing. [redacted] zaslal vyjádření Odboru řízení restitucí ze dne 9. 3. 2015. Z listiny označené jako "Přecenění nevydaného pozemku dle PK p. č. [redacted] v k. ú. Ruzyně" zn. 96457/2015/01/La vyplynulo, že Státní pozemkový úřad dne 9. 3. 2015 sdělil Krajskému pozemkovému úřadu pro hl. m. Prahu, že předmětný pozemek o výměře 8 038 m² nebyl Rozhodnutím I. vydán oprávněným osobám, neboť jeho části byly vyvlastněny rozhodnutím ONV Praha 6 ze dne 9. 6. 1967. Z předložených leteckých snímků ze dne 4. 6. 1963 a 12. 8. 1966 je zřejmé, že předmětný pozemek je z části využíván jako zpevněná plocha letiště. Z územního rozhodnutí ze dne 24. 10. 1959 pak vyplývá, že předmětný pozemek tímto rozhodnutím však dotčen není, i když jeho části byly vyvlastněny. Vyvlastněné části pozemku pak byly použity k rozšíření plochy před hangárem E, avšak nebyly zastavěny, jsou ostatní plochou. Za této situace se Státní pozemkový úřad domnívá, že není prokázáno, že pozemek byl určen před vyvlastněním územním rozhodnutím pro stavbu, a proto jej nelze jako stavební ocenit. Stejně skutečnosti se pak podávají i ze Sdělení Státního pozemkového úřadu zn. 129782/2015/01/La ze dne 12. 3. 2015 adresované Ing. [redacted] Ze Speciální plné moci ze dne 23. 6. 2016 vyplynulo, že další oprávněná osoba, a to paní [redacted] udělila plnou moc Ing. [redacted] k tomu, aby ji zastupoval ve veškerých právních jednáních souvisejících s oceněním a vypořádáním jejich restitučních nároků za nevydané pozemky mj. z Rozhodnutí I. Ing. [redacted] (jako zástupce oprávněných osob [redacted] a [redacted] [redacted] poté vyhotovil dne 16. 11. 2016 listinu - Žádost o přecenění nevydaných pozemků, jejímž prostřednictvím znovu žádá Státní pozemkový úřad o správné ocenění (jako stavební)

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

nevydaných pozemků z Rozhodnutí I., II. a III. V řízení se však nepodařilo prokázat, že by tato žádost byla Státnímu pozemkovému úřadu fakticky doručena (nebo alespoň odeslána). V dané věci soud vyslechl svědka Ing. [REDAKCE]. Z jeho výpovědi vyplynulo, že pracoval pro další členy rodiny žalobců, a to pro paní [REDAKCE] a [REDAKCE] na základě udělené plné moci. Předmětem jeho činnosti bylo jednání s pozemkovým úřadem za účelem přecenění nároků mj. z Rozhodnutí I. Svědek uvedl, že byt' jednal pouze pro shora uvedené tři oprávněné osoby, tak byl se žalobci dohodnut, že činnost směřující k přecenění nároků vyvíjí i pro ně, neboť je zřejmé, že pokud dojde k přecenění nároku z konkrétního rozhodnutí, tak se to automaticky musí dotknout všech oprávněných osob z daného rozhodnutí. Ve vztahu k výpovědi svědka soud doplňuje, že v této části výpovědi, která se vztahovala k rozhodným skutečnostem týkajících se Rozhodnutí I., a jež byla v souladu s listinnými důkazy, soud považuje výpověď shora uvedeného svědka za věrohodnou, a proto z ní vycházel.

6. Ze Smlouvy o převodu pozemků č. [REDAKCE] uzavřené mezi žalovaným (jako převádějícím) a žalobci (jako nabyvateli) dne 18. 5. 2018 má soud za prokázané, že na základě této smlouvy žalobci nabyli do vlastnictví (každý id. ½) pozemky v k. ú. a obci Batošovice v Otlických horách, a to pozemek parc. č. [REDAKCE] o výměře 1 861 m² v hodnotě 16 300 Kč a parc. č. [REDAKCE] o výměře 2 017 m² v hodnotě 5 600 Kč, čímž byl uspokojen jejich nárok z titulu Rozhodnutí II., každý v hodnotě 10 950 Kč. Další část nároku z titulu Rozhodnutí II., a to v rozsahu 41 153,60 Kč pro každého ze žalobců a rovněž z titulu Rozhodnutí III. ve výši 26 061,40 Kč každého ze žalobců, byl uspokojen na základě Smlouvy o převodu pozemků č. [REDAKCE] ze dne 7. 3. 2018, na jejímž základě žalobci nabyli od žalovaného do vlastnictví pozemky v k. ú. a obci Bernartice (parc. č. [REDAKCE], v k. ú. a obci Černý Důl (parc. č. [REDAKCE] a v k. ú. Fořt a obci Černý Důl (parc. č. [REDAKCE]. K dalšímu částečnému uspokojení nároků žalobců, a to jak z titulu Rozhodnutí I. (ve výši 6 270,50 Kč každý ze žalobců), tak Rozhodnutí II. (ve výši 38 350 Kč pro každého ze žalobců) i Rozhodnutí III. (v hodnotě 29 472,50 Kč pro žalobce č. 1 i č. 2) došlo na základě Smlouvy o převodu pozemků č. [REDAKCE] uzavřené mezi žalovaným a žalobci dne 3. 1. 2. 2018. Na základě shora uvedené smlouvy žalobci nabyli do vlastnictví pozemek parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Šanov nad Jevišovkou a obec Šanov. Účastníci pak učinili nespornou tu skutečnost, že z titulu Rozhodnutí I. byl uspokojen nárok každého ze žalobců ve výši 21 602,13 Kč.

7. Ze znaleckého posudku č. 60/16-7213 vypracovaného Ing. Janem Skyvou dne 16. 5. 2016, který provedl ocenění pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně dle Rozhodnutí I., má soud za prokázané, že ke dni vyhotovení znaleckého posudku činí cena 8 038 m² shora uvedené nemovitosti částku ve výši 2 009 500 Kč (250 Kč x 8 038 m²). Znalec předmětný pozemek ocenil dle § 14 vyhlášky Ministerstva financí ČR ze dne 27. 7. 1990, č. 316/1990 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, částku ve výši 250 Kč/m², neboť předmětný pozemek byl určen pro potřeby rozšíření plochy před hangárem E letiště Praha - Ruzyně a nyní je součástí uzavřeného areálu letiště. Ke stejné hodnotě pozemku dle PK č. [REDAKCE] v rozsahu 8 038 m² dospěl znalecký ústav PROSCON s. r. o., ve svém znaleckém posudku č. 2274/150/2017 ze dne 7. 8. 2017. Z tohoto ústavního znaleckého posudku rovněž vyplynulo, že pozemek původní č. dle PK [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně je nyní součástí pozemků č. [REDAKCE].

V ústavním znaleckém posudku je taktéž uvedeno, že předmětný pozemek byl převeden na stát z důvodu rozšíření letiště s předpokladem plochy pro parkování a manipulaci letadel před hangárem s tím, že k tomuto účelu v současné době fakticky slouží. Jedná se o funkční celek, který je určen výhradně pro potřeby letecké dopravy, a to již od roku 1937. Předmětný pozemek je součástí uzavřeného a samostatného areálu letiště Václava Havla. Znalecký ústav pak ocenil dle Rozhodnutí I. část

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

pozemku původně dle PK č. [REDAKCE] dle § 14 odst. 1 vyhlášky o cenách pozemků ke dni 24. 6. 1991 hodnotou v celkové výši 2 009 500 Kč (250 Kč/m² x 8 038 m²).

8. Ze znaleckého posudku č. 23/17-7332, který vyhotovil dne 6. 2. 2017 Ing. Jan Skyva, se podává cena pozemků, které jsou předmětem řízení. Pozemek parc. č. [REDAKCE] o výměře 9 818 m² má hodnotu ve výši 28 629,80 Kč. Hodnota pozemku parc. č. [REDAKCE] který má rozlohu 401 m², pak představuje částku ve výši 1 038,30 Kč. Ze znaleckého posudku dále vyplynulo, že pozemek parc. č. [REDAKCE] o rozloze 905 m², má cenu 1 357,50 Kč (905 m² x 1,50 Kč/m²) a pozemek parc. č. [REDAKCE] o výměře 3 m², dosahuje hodnoty 4,50 Kč (3 m² x 1,50 Kč/m²). S takovouto hodnotou jednotlivých pozemků pak žalovaný souhlasil.
9. Předně soud uvádí, že v průběhu řízení bylo v důsledku částečných zpětvzetí žaloby ze dne 20. 11. 2019, 27. 4. 2020 a 4. 5. 2020 řízení opakovaně částečně zastaveno, a to na základě usnesení Okresního soudu ve Strakonicih ze dne 3. 12. 2019 č. j. 7 C 11/2019 – 978 (které nabylo právní moci dne 21. 12. 2019), usnesení ze dne 4. 5. 2020 č. j. 7 C 11/2019 – 1134 (které nabylo právní moci dne 4. 5. 2020) a usnesení ze dne 4. 5. 2020 č. j. 7 C 11/2019 – 1136 (které nabylo právní moci dne 6. 5. 2020). Předmětem řízení tak zůstaly pouze pozemky parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] všechny zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice, pro obec Sedlice a katastrální území Sedlice u Blatné.
10. Podle § 4 odst. 1 z. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) je oprávněnou osobou státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patří k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Dle odst. 2 zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby v případech uvedených v § 6, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, fyzické osoby v tomto pořadí: dědic ze závěti, děti a manžel osoby uvedené v odst. 1, rodiče osoby uvedené v odst. 1 a sourozenci osoby uvedené v odst. 1 s tím, že zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti a jeho manžel. Podle odst. 4 v případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.
11. Dle § 6 odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám budou vydány nemovitosti, které přešly na stát nebo na jinou právnickou osobu v důsledku mj. kupní smlouvy uzavřené v tísni za nápadně nevýhodných podmínek (písm. k)), příp. vyvlastnění (písm. m) a n)).
12. Podle § 11 odst. 1 zákona o půdě nelze vydat pozemek nebo jeho část v případě, že a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, b) na pozemku bylo po přechodu/převodu vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno pohřebiště, c) pozemek byl po přechodu/převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osobě zastaven, d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí zřízena zahrádková nebo chatová osada, e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského úředního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení, f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb.
13. Dle § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SPÚ“), nelze podle tohoto zákona nebo zákona o půdě

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

anebo horního zákona převádět a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto, b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona o půdě, převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona o půdě, nebo již využitých ke zřízení dopravní infrastruktury, c) zemědělské pozemky určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodohospodářských a ekologických opatření, d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu, e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech, f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a v prvních a druhých zónách národních parků, g) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4 nebo h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b).

14. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
15. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o půdě za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovené podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 14 odst. 8). Náhradu poskytne pozemkový úřad do tří let po převzetí písemné výzvy oprávněné osobě nebo jejímu dědici.
16. Podle § 14 odst. 1 vyhl. ministerstva financí ČSR č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 360/1990 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků (dále jen "vyhláška") činí cena za 1 m² pozemku nebo jeho části určené pro stavbu v hlavním městě Praze 250 Kčs.
17. Předně soud uvádí, že při ocenění restitučního nároku konstantní judikatura Nejvyššího soudu ČR vychází z toho, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní k ceně odebraného pozemku (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 8. 2003 sp. zn. 28 Cdo 101/2003, ze dne 21. 2. 2008 sp. zn. 28 Cdo 1518/2007 a ze dne 26. 1. 2009 sp. zn. 28 Cdo 2699/2008*), přičemž je zapotřebí zohlednit, byl-li pozemek odnímaný státem určen k výstavbě. Takové pozemky je pak nezbytné ocenit jako pozemky stavební (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2017 sp. zn. 28 Cdo 4120/2016*). To znamená, že pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 11. 2015 sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, ze dne 3. 4. 2014 sp. zn. 287 Cdo 444/2014, ze dne 3. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 a usnesení ze dne 24. 1. 2018 sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, ze dne 25. 11. 2015 sp. zn. 28 Cdo 3971/2014, ze dne 2. 9. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1025/2015 a ze dne 21. 6. 2016 sp. zn. 28 Cdo 155/2016*). Soud tedy uzavírá, že má být zachována identita v charakteru pozemků tak, že rozhodný je jejich charakter a i hodnota ke dni odnětí státem (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 6. 2018 sp. zn. 28 Cdo 430/2018*).

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

18. Na úvod se tedy soud zabýval charakterem předmětného pozemku v době jeho přechodu na stát. Soud má za prokázané, že pozemek původně parc. č. ■■■■■ v k. ú. Ruzyně, jež byl v době vyvlastnění evidován jako zemědělský, byl určen k výstavbě (odebrán za účelem výstavby). Tento účel byl uveden jednak v listině, na jejímž základě byl předmětný pozemek vyvlastněn ("Vyvlastnění" zn. Výst. 8477/67-Dr. Ku ze dne 9. 6. 1967), z níž jednoznačně vyplynulo, že pozemky byly vyvlastněny ve prospěch čsl. státu - Správy dopravních letišť Praha 1, a to v naléhavém zájmu, neboť dotčené části pozemku byly Správou dopravních letišť použity pro rozšíření plochy před hangárem "E" na letišti Praha - Ruzyně. Skutečnost, že na letišti Praha - Ruzyně dochází k záboru mj. předmětného pozemku, se pak podává z Okupačního elaborátu Státní letecké správy ze dne 26. 7. 1961, ze žádosti Státní letecké správy v Praze dne 30. 8. 1961 zn. 6783/61 o vynětí předmětného pozemku ze zemědělského půdního fondu, z rozhodnutí Odboru zemědělství národního výboru hl. m. Prahy ze dne 10. 10. 1961 č. j. zem. 3293-212-61-Neb. 6/9, ze sdělení Státní letecké správy ze dne 19. 1. 1962 adresovanému Národnímu výboru hl. m. Prahy, odboru zemědělství, z plánu zpracovaného Vojenským projektovým ústavem v květnu 1961 a z Návrhu směrného územního plánu hlavního města Prahy z prosince 1961. Charakter daného pozemku dále vyplývá i z Rozhodnutí I., v jehož odůvodnění je mj. uvedeno, že vyvlastnění bylo provedeno v naléhavém obecním zájmu, neboť dotčené části shora uvedeného pozemku byly již před datem vyvlastnění použity pro rozšíření plochy před hangárem E na letišti Praha - Ruzyně. Z odůvodnění Rozhodnutí I. se rovněž podává, že dané pozemky jsou součástí letiště. Charakter daného pozemku pak vyplynul rovněž i ze znaleckého posudku č. 60/16-7213 vypracovaného Ing. Janem Skyvou dne 16. 5. 2016. Ing. Jan Skyva předmětný pozemek ocenil jako stavební, neboť byl určen pro potřeby rozšíření plochy před hangárem E letiště Praha - Ruzyně a nyní je součástí uzavřeného areálu letiště. Ke stejnému závěru dospěl i znalecký ústav PROSCON s. r. o., ve svém znaleckém posudku č. 2274/150/2017 ze dne 7. 8. 2017, v němž je taktéž konstatováno, že předmětný pozemek byl převeden na stát z důvodu rozšíření letiště s předpokladem plochy pro parkování a manipulaci letadel před hangárem s tím, že k tomuto účelu v současné době fakticky slouží. Jedná se o funkční celek, který slouží výhradně pro potřeby letecké dopravy, a to již od roku 1937. Předmětný pozemek je součástí uzavřeného a samostatného areálu letiště Václava Flavla. Žalobci dokládali charakter pozemku směrným územním plánem, jakož i účelem, pro který byl vyvlastněn. K námitce žalovaného, že není možné vycházet ze směrného územního plánu soud připomíná, že Nejvyšší soud ČR již v řadě kauz aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neupívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2017 sp. zn. 28 Cdo 4120/2016, ze dne 1. 9. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1227/2015*). Judikatura Nejvyššího soudu ČR je tak konstantní v závěru, že za územně plánovací dokumentaci lze se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu považovat i schválený směrný územní plán vydaný podle příslušného právního předpisu, pročež i pozemky jím určené k zastavění v době jejich odnětí je nezbytné ocenit jako pozemky určené pro stavbu (*srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 11. 2016 sp. zn. 28 Cdo 4758/2016, ze dne 9. 10. 2013 sp. zn. 28 Cdo 1816/2013, ze dne 1. 9. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1227/2015, ze dne 5. 6. 2018 sp. zn. 28 Cdo 427/2018*). Soud v dané věci dospěl k závěru, že schválený směrný územní plán je možné považovat za relevantní územně plánovací dokumentaci ke zjištění, že již v době přechodu předmětné nemovitosti na stát se jednalo o pozemek určený pro stavbu, a proto tomuto zjištění následně přizpůsobil své závěry stran oceňování odňatého pozemku. Ve vztahu k další námitce žalovaného o tom, že předmětný pozemek je sice v prostoru letiště, avšak nebyl fakticky zastavěn, když jde zejm. o zpevněný povrch (val), soud podotýká, že v dané věci pak vyšlo najevo, že předmětný pozemek je součástí uzavřeného areálu letiště. Z judikatury Nejvyššího soudu ČR je současně zřejmé i to, že za zastavěné je nutno v daných souvislostech považovat i ty pozemky,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

jež sice bezprostředně zastavěny nejsou, ovšem se stavbou bezprostředně souvisí a jsou potřebné k jejímu provozu a obsluze, případně vykazují se stavbou funkční souvislost - viz přílehlé pozemky tvořící se zastavěnými pozemky souvislý celek bez přerušení (vzájemně funkčně provázaný soubor staveb a pozemků - areál) - *srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 4. 2019 sp. zn. 28 Cdo 595/2019 a ze dne 24. 9. 2014 sp. zn. 28 Cdo 1649/2014*. Soud má tedy za to, že veškeré pozemky a stavby v areálu letiště tvoří jeden funkční, na sobě závislý a neoddělitelný celek. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že odňatý pozemek, jež nebylo možné oprávněným osobám vydat pro zákonnou překážku a jež byl v době přechodu na stát evidován jako zemědělský, je však třeba ocenit jako stavební, neboť přešel na stát za účelem výstavby (účelem jeho odnětí státem byla výstavba - rozšíření areálu letiště - *srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 1. 2019 sp. zn. 28 Cdo 4318/2018 a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2018 sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, ze dne 23. 7. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1278/2019*), která byla následně též realizována, když v současné době slouží k dopravní obsluze letiště.

19. Právním předchůdcům žalobců byl odňat pozemek původně parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně, a to v rozsahu 8 038 m². Tomuto pozemku pak nyní odpovídají pozemky parc. č. [REDAKCE] (6 023 m²), [REDAKCE] (336 m²) a [REDAKCE] (1 671 m²). Žalovaný určil restituční nárok z Rozhodnutí I. částkou v celkové výši 86 408,50 Kč (předmětný pozemek ocenil jako zemědělskou ornou půdu dle pflohy č. 9 vyhlášky částkou 10,75 Kč/m²), z čehož každému ze žalobců náleží podíl o velikosti 1/4, tedy částka ve výši 21 602,13 Kč. Náhradní pozemky v této hodnotě pak byly žalobcům již poskytnuty (vydány na základě veřejných nabídek), čímž byl jejich nárok v žalovaném stanovené výši plně vyčerpan. Tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná. Žalobci však s oceněním nesouhlasili a snažili se o přecenění jím přiznaného nároku. S ohledem na shora uvedené pak soud dospěl k závěru, že restituční nárok nebyl správně oceněn, neboť při stanovení jeho výše měl žalovaný postupovat dle § 14 odst. 1 vyhlášky a předmětný pozemek ocenit částkou 250 Kč/m², tedy částkou v celkové výši 2 009 500 Kč, resp. pro každého ze žalobců 502 375 Kč. Vzhledem k tomu, že každému ze žalobců byly poskytnuty náhradní pozemky v celkové hodnotě 21 602,13 Kč, je zřejmé, že jejich nárok nebyl dosud řádně uspokojen, když hodnota neuspokojeného nároku každého žalobce činí částku ve výši 480 772,87 Kč.

20. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda žalobci mohou uspokojit nárok na převod náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku, tedy nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, či nikoli.

21. V této souvislosti soud na úvod podotýká, že systém uspokojování nároků oprávněných osob je stanoven zákonem a teprve v případě jeho porušení, vč. prokázání konkrétní liknavosti, diskriminace nebo svévoly na straně žalovaného, může žalobce na základě rozhodnutí soudu uspokojit svůj nárok vůči žalovanému mimo systém veřejných nabídek (*srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2010 sp. zn. I. ÚS 3169/07*). Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě), je třeba mít za výjimečné a k tomuto způsobu uspokojení restitučního nároku mimo veřejnou nabídku lze tedy dle ustálené judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu ČR přistoupit toliko tehdy, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž základě je možné postup žalovaného kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační, přičemž se oprávněná osoba i přes své aktivní přičinění nemůže dlouhodobě domoci svých práv (*srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2281/2019, ze dne 6. 10. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1787/2015 a sp. zn. 28 Cdo 1540/2015 a ze dne 14. 8. 2018 sp. zn. 28 Cdo 4926/2017, nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/02 a ze dne 30. 10. 2007 sp. zn. III. ÚS 495/05*). Liknavost či svévoli je přitom možno spatřovat v takovém postupu žalovaného, který bezdůvodně a protizákonným způsobem oddaluje možnost uspokojení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

restitučního nároku konkrétního restituventa v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2016 sp. zn. 28 Cdo 2772/2015). Jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat postup, kdy žalovaný (či jeho předchůdce Pozemkový fond ČR) bez ospravedlnitelného důvodu ztěžoval uspokojení nároku oprávněných osob zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 6. 2016 sp. zn. 28 Cdo 155/2016, ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2281/2019, ze dne 12. 6. 2018 sp. zn. 28 Cdo 430/2018), následkem čehož se ocitla v mnohaletém prodlení a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 5. 2017 sp. zn. 28 Cdo 837/2017, ze dne 3. 8. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1117/2015, ze dne 24. 1. 2018 sp. zn. 28 Cdo 4173/2017, ze dne 13. 12. 2018 sp. zn. 28 Cdo 4253/2018). Jestliže přes aktivní přístup žalobce, leč uspokojení restituce nároku bránilo lpění žalovaného na jeho nesprávném ocenění, nelze na žalobci spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách a je namísto vyhovět žalobě o vydání konkrétních pozemků (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2018 sp. zn. 28 Cdo 108/2018, ze dne 17. 12. 2018 sp. zn. 28 Cdo 3793/2018, ze dne 10. 4. 2019 sp. zn. 28 Cdo 595/2019). V případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu při uspokojování nároku oprávněné osoby na převod náhradního pozemku pak může oprávněná osoba nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost takové žaloby bylo nutné vázat na podmínku zahrnutí pozemku do veřejné nabídky (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 1. 2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 4. 2019 sp. zn. 28 Cdo 595/2019, náleží Ústavního soudu ČR ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/02, ze dne 30. 10. 2007 sp. zn. III. ÚS 495/05, náleží pléna Ústavního soudu ČR ze dne 13. 12. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 6/05).

22. V dané věci má soud za prokázané, že žalobce a) a žalobce b) jsou oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě s tím, že mají restituce nárok dle ust. § 11 zákona o půdě. Tyto skutečnosti, které byly mezi účastníky nesporné, vyplynuly z Rozhodnutí I., z něhož soud zjistil, že právní předchůdkyni žalobců [redacted] byl odejmut pozemek v jejím podílovém (1/2) vlastnictví (který původně vlastnila její právní předchůdkyně [redacted], a to pozemek původně parc. č. [redacted] v k. ú. Ruzyně. Předmětný pozemek v rozsahu 8 038 m² byl vyvlastněn v roce 1967, resp. přešel do vlastnictví státu výměrem o vyvlastnění dne 9. 6. 1967. Rozhodnutí I. dále konstatovalo, že žalobci nejsou vlastníky předmětného pozemku. Daný pozemek, jemuž odpovídají pozemky parc. č. [redacted], [redacted], [redacted] pak nelze dědicům oprávněných osob vydat, neboť je součástí letiště (je zastavěn arealem letiště a k této funkci je nepřetržitě používán) a náleží jim za ně náhrada podle ust. § 11a, příp. § 16 zákona o půdě. Žalobci mají nárok každý o velikosti 1/4. Poté, co Rozhodnutí I. nabylo právní moci (30. 6. 2014), Státní pozemkový úřad vyrozuměl všechny oprávněné osoby o tom, že dne 2. 10. 2014 ocenil daný restituce nárok částkou v celkové výši 86 408,50 Kč s tím, že jejich restituce nárok zaregistrovali v podílech uvedených v Rozhodnutí I. Na základě tohoto sdělení pak Ing. [redacted] jménem dalších oprávněných osob z Rozhodnutí I., a to jménem [redacted] a [redacted] dne 9. 10. 2014 požádal o přecenění restituce nároku, resp. o ocenění odejmuté nemovitosti jako pozemku stavebního, neboť již v době přechodu na stát byl určen pro stavbu letiště. Přecenění nároku však Státní pozemkový úřad odmítl přípisem ze dne 21. 10. 2014 s odůvodněním, že žádost nebyla doložena řádnými doklady, z nichž by stavební charakter pozemku v době převzetí státem fakticky vyplýval. Za této situace Ing. [redacted] poté, co sehnal další listiny prokazující požadovanou skutečnost, znovu požádal jménem [redacted] a [redacted] Státní pozemkový úřad o přecenění restituce nároku, a to přípisem ze dne 16. 2. 2015. Žádost oprávněných osob byla Státním pozemkovým úřadem opět odmítnuta, a to dne 12. 3. 2015, rovněž s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že pozemek byl určen před vyvlastněním územním rozhodnutím pro stavbu, a proto jej nelze jako stavební ocenit. Žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

v průběhu řízení dále tvrdili, že Ing. [redacted] o přecenění restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I. jménem shora oprávněných osob, a dále i jménem další oprávněné osoby, a to [redacted] žádal opětovně písemně ze dne 16. 11. 2016 a taktéž opakovaně ústně. Tyto skutečnosti se však v řízení žalobcům prokázat nepodařilo, a proto soud ze shora uvedené listiny a ani z výpovědí slyšených svědků, kteří měli prokazovat opětovně ústní snahy Ing. [redacted] o přecenění, nevycházel. V této souvislosti soud ve vztahu k námitce žalovaného o tom, že se žalobci sami nesnažili o přecenění nároku, neboť žádost o přecenění podali pouze jiné oprávněné osoby, což je dle mínění žalovaného nedostačující, soud podotýká, že tento názor žalovaného nesdílí. Soud má naopak zato, že je dostačující, pokud je prokázána aktivita (snaha o přecenění restitučního nároku) alespoň jedné z oprávněných osob z daného rozhodnutí, neboť za situace, kdy povinná osoba odmítla přecenit nárok ve vztahu k některé z oprávněných osob z konkrétního rozhodnutí, nelze racionálně očekávat, že by u jiného oprávněného byl zaujat názor odlišný. Soud se tedy domnívá, že po ostatních oprávněných osobách nelze spravedlivě požadovat, aby se rovněž aktivně domáhali přecenění svého nároku, když znali negativní stanovisko ve vztahu k žádosti jiné oprávněné osoby z téhož rozhodnutí. V dané věci má soud ze shora uvedených listinných důkazů (z nichž vyplynulo, že Ing. [redacted] na základě plných mocí jménem oprávněných osob [redacted] a [redacted] opakovaně žádal Státní pozemkový úřad o přecenění restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I.) za prokázané, že žalobci se aktivně snažili o přecenění přiznaného restitučního nároku. Soud dospěl k závěru, že se žalobci důvodně domáhají uspokojení jejich restitučních nároků převodem konkrétních náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku žalovaného, když vyvinuli dostatečnou aktivitu směřující k přecenění přiznaného restitučního nároku a žalovaný uvedeným (svévolným a liknavým postupem, který je v rozporu se zákonem o půdě), fakticky znemožnil žalobcům uspokojení jejich restitučního nároku, pakliže neuznal správnou výši tohoto nároku, když nevydaný pozemek byl již v době realizovaného odnětí určen k zastavění. Soud rovněž zohlednil, že žalobci participovali na veřejných nabídkách, v nichž zcela uspokojili nárok v žalovaným stanovené výši. Při liknavém či libovolném postupu Pozemkového fondu ČR (či jeho nástupce Státního pozemkového úřadu) se pak oprávněná osoba může domáhat převodu konkrétního náhradního pozemku bez jeho předchozího zahrnutí do veřejné nabídky, ovšem nemůže se domáhat neomezeně převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, když podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněné osobě za nevydaný pozemek je dále to, aby šlo o pozemek k převodu vhodný – tedy pozemek, jenž by nebyl liknavého postupu žalovaného byl do veřejné nabídky potenciálně zařaditelný (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2017 sp. zn. 28 Cdo 5368/2015, ze dne 13. 12. 2007 sp. zn. 28 Cdo 4180/2007, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 1. 2011 sp. zn. 28 Cdo 99/2010 a ze dne 24. 9. 2014 sp. zn. 28 Cdo 3304/2014). Prvořadým měřítkem vhodnosti pozemku je to, zda převodu pozemku nebrání zákonné vyluky uvedené v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona o SPÚ či obsažené v ustanoveních jiných obecně závazných předpisů, a dále se jedná o judikatorně stanovená hlediska, které je vždy nutno zkoumat se zřetelem na individuální skutkové okolnosti konkrétního případu.

23. Dále tedy soud musel posoudit otázku vhodnosti jednotlivých pozemků, jež si žalobci jako oprávněné osoby nárokují k převodu jako náhradní pozemky za pozemky nevydané pro zákonnou překážku dle zákona o půdě.
24. Žalovaný sice tvrdil, že veškeré žalobci požadované pozemky jsou z převodu vyloučeny, neboť jsou dotčeny předběžným opatřením, které vydal v řízení vedeném pod sp. zn. 7 C 169/2017 Okresní soud v Domažlicích, a dále vzhledem k tomu, že nejsou přístupné z veřejné cesty. Ve vztahu k pozemkům parc. č. [redacted] a [redacted] žalovaný podotkl, že u nich spatřuje další překážku převoditelnosti, a to proto, že jsou pronajaty třetím osobám. Soud je však toho názoru, že žalobci nárokové zemědělské pozemky jsou způsobilé k převodu z vlastnictví státu, resp. lze

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

je považovat za vhodné k převodu oprávněným osobám jako pozemky náhradní za pozemek, jenž jim nemohl být vydán.

25. Ve vztahu k první námitce žalovaného soud podotýká, že žalobci podali danou žalobu, již se domáhali mj. vydání předmětných pozemků, k Okresnímu soudu v Domažlicích, kde bylo řízení vedeno pod sp. zn. 7 C 169/2017. Žaloba pak zároveň obsahovala návrh na nařízení předběžného opatření, kterému Okresní soud v Domažlicích dne 1. 9. 2017 ohledně všech žalobci požadovaných pozemků vyhověl, když poté vyloučil veškeré pozemky, které se nenachází v jeho obvodu, k samostatnému projednání a vyslovil svou místní nepříslušnost s tím, že jednotlivé věci postoupil místně příslušným soudům. Je tedy zřejmé, že předmětné pozemky jsou zatíženy předběžným opatřením vydaným v dané věci, a proto tato skutečnost jejich převodu na žalobce nebrání.
26. Žalovaný dále namítl, že převodu brání nepřístupnost pozemků z veřejné cesty. Soud je však naopak toho názoru, že nepřístupnost pozemků z veřejné cesty převodu daných pozemků nebrání, když samotný nedostatek napojení pozemku na veřejnou cestu očividně nebrání právním dispozicím s pozemkem (pozemek lze prodat či pronajmout, event. zjednat přístup k němu právním jednáním s vlastníky či uživateli okolních pozemků) a nepředstavuje ani žádnou jinou zákonnou či judikatorně odvozenou překážku jejich vydání coby pozemků náhradních (*smr. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2018 sp. zn. 28 Cdo 3824/2018 a ze dne 4. 11. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1275/2019*).
27. Soud pak neshledal důvodnou ani poslední námitku žalovaného, který poukázal na skutečnost, že některé pozemky jsou pronajaty, neboť změna vlastnického práva k věci pronajaté nemá žádný vliv na trvání nájemního vztahu (*smr. § 2221 odst. 1 z. č. 89/2012 Sb, občanského zákoníku; usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 9. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2925/2019*).
28. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobcům jakožto osobám oprávněným podle ust. § 4 zákona o půdě vznikl nárok na vydání náhradních pozemků dle ust. § 11a zákona o půdě, neboť jim nebylo možné vydat původní pozemek a ani jim za tento pozemek dosud nebyla poskytnuta náhrada v plném rozsahu. Soud dále dovodil, že žalobcům lze poskytnout náhradu ve výši odpovídající ocenění odňatého pozemku jako pozemku stavebního. Postup žalovaného při vypořádání restitučního nároku pak soud hodnotí jako liknavý a svévolný, neboť žalovaný sice nabízel ve veřejné nabídce velké množství pozemků, nicméně odmítal-li přecenění nároku žalobců, nemohli se žalobci svého restitučního nároku domoci jinou cestou, než podáním žaloby u soudu. Do současné doby tak nedošlo k uspokojení podstatné části restitučního nároku žalobců, navzdory jejich aktivitě, přičemž žalovaný bez legitimního důvodu znemožnil uspokojení nároku zásadně předpokládaným postupem (prostřednictvím veřejné nabídky pozemků), a to nesprávným oceněním restitučního nároku. Vzhledem k tomu, že hodnota žalobci vybraných náhradních pozemků (31 030,10 Kč), jež jsou ve vlastnictví státu a jejichž vydání nebrání žádná překážka (resp. jsou k převodu vhodné), nepřevyšuje jejich dosud neuspokojený restituční nárok (každého žalobce ve výši 480 772,87 Kč), soud v souladu s ust. § 161 odst. 3 o. s. ř. žalobě vyhověl, resp. žalovanému uložil, aby dané pozemky na žalobce za účelem uspokojení jejich restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I. bezúplatně převedl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl s vědomím § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) avšak podle § 150 o. s. ř., v jehož intencích jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Žalobci se původně svou žalobou domáhali uspokojení restitučního nároku ze třech rozhodnutí (Rozhodnutí I. - III.), jejichž hodnota činila 8 161 000 Kč. V průběhu řízení žalobci předmět řízení několikrát omezovali, v závěru žádali uspokojit nárok pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

z Rozhodnutí I. Předmětem řízení pak zůstaly jen 4 pozemky, jejichž cenu žalobci vyčíslili částkou v celkové výši 31 030,10 Kč. Z postupného omezování předmětu řízení i z konečného rozhodnutí lze jednoznačně dovodit, že v dané věci byl procesně úspěšnější žalovaný. Soud ale přihlédl ke specifičnosti předmětu řízení (restituční nárok) a rovněž k postojům žalovaného v průběhu řízení a zejména před ním. Byl to právě žalovaný, který pozemky nesprávně ocenil, na tomto ocenění trval a řadu let odmítal jakýkoli nárok žalobců. Právě tento rigidní postoj žalovaného zapříčinil, že žalobci se nemohli účastnit veřejné nabídky a byli nuceni domoci se svých poškozených práv jen soudní cestou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 2014 sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, který byl uveřejněn pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2015, nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 10. 2017 sp. zn. 21 Cdo 2038/2017). Specifika nároku žalobců potvrzuje i fakt, že žalobci jsou ve smyslu § 11 odst. 2 písm. j) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve spojení s § 21a odst. 2 zákona o půdě osvobozeni od soudních poplatků. Soud přihlédl též k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení. Vzal přitom na zřetel nejen poměry těch, kteří by měli hradit náklady řízení (žalobci), ale uvážil též, jak se aplikace § 150 o.s.ř. dotkne majetkových poměrů žalovaného (státu). Soud neopomněl při rozhodování o náhradě nákladů řízení zohlednit i předpokládanou výši nákladů řízení. Žalovaný si nárokoval náklady řízení podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), neboť byl v daném řízení zastoupený advokátem. Nelze však přehlédnout, že žalovaný je správní úřad České republiky podřízený Ministerstvu zemědělství, který disponuje patřičným administrativním aparátem. Předmět řízení se nevymyká běžné agendě, se kterou se zaměstnanci žalovaného běžně setkávají. Zastoupení externím advokátem v dané věci soud neshledává za účelné, a proto byla-li by žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení, pak toliko podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení – dále jen „citovaná vyhláška“ (srov. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 10. 5. 2017 sp. zn. III. ÚS 532/17 nebo náleží Ústavního soudu ČR ze dne 14. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 1181/10). Po zhodnocení všech specifik dané věci soud dospěl k závěru, že nepřiznáním náhrady nákladů řízení žalovanému nedojde k citelnému zásahu do jeho majetkové sféry s tím, že sociální dopad nepřipadá v dané věci s ohledem na jeho charakter absolutně v úvahu. Po uvážení všech kritérií lze uzavřít, že je v dané věci nespravedlivé, aby žalovaný obdržel od žalobců poměrnou část náhrady nákladů řízení, které účelně vynaložil, a proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků, respektive procesně úspěšnějšímu žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

30. Závěrem pak soud pro úplnost uvádí, že v rozsudku výslovně nehodnocené důkazy (Rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 3090/92/4 ze dne 16. 11. 2001, znalecký posudek č. 58/16-7211 vyhotovený Ing. Janem Skyvou dne 16. 5. 2016, přehled nároků a plnění nároků oprávněné osoby z 6. 3. 2019 a 13. 5. 2019, Kupní smlouva uzavřená dne 15. 3. 1957 mezi [redacted] a československým státem, Kupní smlouva uzavřená dne 17. 10. 1960 mezi [redacted] a [redacted] jako prodávající a Československým státem jako prodávajícím ve Dodatku ze dne 5. 5. 1982, přehled veřejných nabídek a nabízených pozemků, výpověď svědka IUDr. [redacted] výslech svědka Ing. [redacted], výpověď svědkyně [redacted], 2x sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 15. 7. 2004 zn. 2596/2004/R, ze dne 18. 6. 2001 zn. 2759/01 a ze dne 29. 3. 2004 zn. 1272/2004/2517; listina označená jako "Žádost klientů do veřejných nabídek pozemků a přehled úspěšnosti podaných žádostí, speciální plná moc ze dne 11. 4. 2013 a 16. 4. 2013, žádost Ing. [redacted] Institutu plánování a rozvoje ze dne 15. 6. 2017 a odpověď Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy na tuto žádost ze dne 21. 6. 2017, Žádost o bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví státu za pozemky nevydané ze dne 24. 4. 2001, Sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 18. 6. 2001 – Bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví státu za pozemky nevydané, Sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 29. 3. 2004 – dědictví po zemřelém [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

2 x Sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 15. 7. 2004 – dědictví po [redacted] Výzva Ministerstva zemědělství k zaplacení pohledávky ze dne 7. 1. 2004 sp. zn. PÚ 3090/92, Žádost žalobců o přidělení restituční náhrady ze dne 4. 2. 2004, Žádost žalobců ze dne 6. 11. 2006, 2 x Sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 6. 2. 2007, přípis žalobců k vypořádání restitučních nároků na základě Rozhodnutí II. a III. ze dne 14. 2. 2007, Ocenění nevydaných pozemků na základě Rozhodnutí III. ze dne 30. 7. 2009, Ocenění nevydaných pozemků na základě Rozhodnutí III. ze dne 30. 7. 2009, listina označená jako "Přecenění nevydaných pozemků" ze dne 20. 9. 2010, Sdělení Pozemkového fondu ČR ze dne 9. 3. 2011 – Sdělení ve věci přecenění restitučního nároku za nevydané pozemky, Žádost o přecenění nevydaných pozemků ze dne 20. 7. 2016, 26. 3. 2018 a 28. 11. 2017 vč. vyjádření Státního pozemkového úřadu k předmětným žádostem o přecenění neměly pro rozhodnutí soudu zásadní význam s tím, že další navržené důkazy (Rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 3090/92/1 ze dne 13. 9. 2000, znalecké posudky vypracované Ing. Janem Skyvou dne 16. 5. 2016 č. 55/16-7208, dne 30. 8. 2016 č. 2389-59/16, dne 4. 10. 2016 č. 2398-68/16, znalecký posudek vyhotovený Ing. Petrem Božovským dne 15. 5. 2017 č. 0021/6/2017, znalecké posudky Eduarda Richterse ze dne 18. 1. 2017 č. 496/15-17, ze dne 7. 3. 2017 č. 498/17-17, znalecké posudky vypracované Ing. Josefem Vaňkem dne 28. 6. 2017 č. 2454-42/17, dne 29. 6. 2017 č. 2455-43/17, dne 6. 2. 2017 č. 2422-10/17, dne 16. 2. 2017 č. 2425-13/17, částečný výpis z LV č. [redacted] pro obec a k. ú. Postřekov, pro obec a k. ú. Domažlice, pro obec Štítý a k. ú. Štítý Hamerske, pro obec a k. ú. Bělá nad Radbuzou, pro obec Bělá nad Radbuzou a k. ú. Doubravka u Bělé nad Radbuzou, pro obec Horažďovice a k. ú. Komušín, pro obec a k. ú. Svěradice, pro obec Staňkovice a k. ú. Staňkovice u Uhlířských Janovic, pro obec Staňkovice a k. ú. Smilovice u Staňkovic, pro obec Poběžovice a k. ú. Šibanov, pro obec Hora Svatého Václava a k. ú. Šidlákov, pro obec Hora Svatého Václava a k. ú. Hora Svatého Václava, pro obec Hora Svatého Václava a k. ú. Načetín u Drahotína, pro obec a k. ú. Drahotín, pro obec a k. ú. Tachov, potvrzení Ministerstva dopravy Praha ze dne 14. 11. 1956 zn. 4-5432/56, geometrický polohopisný plán ze dne 30. 6. 1955 č. 10-54-072/10, Smlouva tržová ze dne 15. 6. 1955 uzavřená mezi [redacted] a československým státem, sdělení odboru výstavby ONV v Praze 6 ze dne 13. 7. 1967, Zápisy státního pozemkového úřadu z vyhodnocení výzvy k podání nabídky nároků na převod pozemků ve vlastnictví státu ze dne 9. 2. 2018, 20. 9. 2017, 18. 9. 2017; restituční spis ohledně nároků [redacted] výřezy z územně plánovací dokumentace, výpisy z veřejných nabídek, znalecký posudek Ing. Jana Skyvy ze dne 15. 1. 2018 č. 3/18-7434 a č. 4/18-7434 a ze dne 3. 3. 2018 č. 23/18-7454, výsledkům úředníků Státního pozemkového úřadu) soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť rozhodné skutečnosti ve věci vyplynuly z tvrzení účastníků a z již provedeného dokazování.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonici.

Strakonice 4. června 2020

JUDr. Marie Rychtářová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Pavlíková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiřkové a soudců Mgr. Ing. Marty Lacinové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobců:

a) [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]

b) [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]

oba zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha 8

proti

žalované:

Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/1a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Křoftou
sídlem Újezd 450/40, 118 00 Praha – Malá Štřana

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 1. 6. 2020, č. j. 7 C 11/2019-1168,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci II. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit každému ze žalobců na nákladech řízení před soudem prvního stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdeňka Boušková.

64 478,48 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta v Praze 8.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit každému ze žalobců na nákladech odvolacího řízení 6 609,02 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Hartmanna, advokáta v Praze 8.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] nacházející se v katastrálním území Sedlice u Blatné, obec Sedlice, okres Strakonice, Jihočeský kraj, vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice, na LV č. [REDAKCE] s tím, že každý ze žalobců nabývá do svého vylučného vlastnictví podíl o velikosti ideální 1/2. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. Žalobci se domáhali nahrazení projevu vůle uzavřít s nimi smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu s odůvodněním, že jsou synové oprávněné osoby [REDAKCE] který zemřel dne 14. 10. 2000 a podle usnesení Okresního soudu Praha západ ze dne 22. 3. 2001 sp. zn. 964/2000 zdědil jeho majetek rovným dílem. Nárok vyplývá mimo jiné z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu, č. j. PÚ 3090/92-9 ze dne 16. 6. 2014, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2014 („rozhodnutí I.“). Žalobcům jako oprávněným osobám přísluší náhrada za podíly o velikosti 1/4 na pozemku podle PK parc. č. [REDAKCE] (role) o výměře 8 038 m² v k. ú. Ruzyně, který nebylo možno vydat z důvodu zastavění. Nyní se jedná o pozemky parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE]. Předmětný pozemek nebylo možno vydat, neboť se na něm nachází areál letiště Ruzyně. K uspokojení nároků žalobců dosud v plném rozsahu nedošlo, žalobcům byla poskytnuta finanční náhrada, pouze ve výši 21 602,13 Kč, kterou stanovil pozemkový úřad. Žalobci s oceněním jejich nároků nesouhlasí, domnívají se, že předmětný pozemek by měl být oceněn jako pozemek stavební v hlavním městě Praze podle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. cenou 250 Kč za 1 m² a ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Janem Skřivou vyplývá, že pozemek měl být oceněn částkou 2 009 500 Kč, kdy po odečtení již vyplacené náhrady náleží každému ze žalobců částka 480 772,87 Kč. Soud prvního stupně zjistil, že pozemky, které jsou předmětem žaloby, jsou ve vlastnictví České republiky, právo hospodařit s tímto majetkem náleží Státnímu pozemkovému úřadu. Z usnesení Okresního soudu Praha - západ ze dne 22. 3. 2001, sp. zn. 964/2000 ve spojení s oprávněným usnesením ze dne 1. 11. 2001 zjistil, že žalobci zdědili po svém zemřelém otci [REDAKCE] každý 1/4 restitučního nároku, mimo jiné na pozemek původní parcela č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně. Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu, č. j. PÚ-3090/92/9 ze dne 16. 6. 2014 měl za prokázané, že nárok na vydání nemovitosti podle PK č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně uplatnili podle zákona o půdě žadatelé [REDAKCE] a [REDAKCE]. Z rozhodnutí zjistil, že dědicové žadatelů, a to žalobce č. 1) a č. 2), [REDAKCE] a [REDAKCE] jako oprávněné osoby podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 4 odst. 4 zákona o půdě, nejsou vlastníky shora uvedené nemovitosti o výměře 8 038 m², z rozhodnutí dále vyplynulo, že každému ze žalobců náleží spoluvlastnický podíl o velikosti 1/4. Z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, že pozemek parcelní č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně přešel do vlastnictví státu výměrem o vyvlastnění Obvodního národního výboru Praha 6, č. j. Výst. 8477/67-Dr.Ku ze dne 9. 6. 1967. Odbor výstavby pak vyvlastnil podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1958 část pozemku o výměře 2 582 m² podle plánu č. zák. 8-8111/2-3 ze dne 4. 12. 1958 a dále část téhož pozemku o výměře 5 456 m² podle geometrického plánu č. zák. 1-87031-1 ze dne 1. 12. 1961 ve prospěch státu, Správy dopravních letišť Praha 1. Vyvlastněno tak bylo celkem 8 038 m² s tím, že bylo provedeno v naléhavém obecním zájmu, neboť dotčené části shora uvedeného pozemku byly již před datem vyvlastnění použity pro rozšíření plochy před hangárem E na letišti Praha – Ruzyně.

Pozemku podle PK [redacted] odpovídají nyní pozemky parc. č. [redacted] a [redacted] jsou ve vlastnictví České republiky, právo hospodařit s tímto majetkem státu náleží Správě Letiště Praha, s. p., jedná se o druh pozemku ostatní plocha a evidovaný způsob jejich využití je ostatní dopravní plocha. Z rozhodnutí I. vyplynulo, že pozemky jsou součástí letiště, nelze je dědicům oprávněných osob vydat a náleží jim za ně náhrada. Skutečnost, že žalobci 1) a č. 2) jsou právními nástupci [redacted] a že jsou osobami oprávněnými ve smyslu ustanovení § 4 zákona č. 221/1991 Sb. byla mezi účastníky nesporná. Stejně tak i skutečnost, že na základě rozhodnutí I. byli každému ze žalobců vydány náhradní pozemky v hodnotě 21 602,13 Kč, čímž byl plně uspokojen nárok v hodnotě, jak byl žalovanou původně oceněn. Soud prvního stupně zjistil, že již v roce 1961 docházelo na letišti Praha – Ruzyně k záboru pozemku pro zemní val v k. ú. Ruzyně, Státní letecká správa, aby mohla zahájit jednání o výkup, respektive o vyvlastnění pozemků uvedených v okupačním elaborátu, žádá o vynětí mimo jiné i pozemku parc. č. PK [redacted] ve vlastnictví [redacted] ze zemědělského půdního fondu. Žádosti bylo vyhověno, rozhodnutím Odboru zemědělství Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 10. 10. 1961, byla vyčleněna ze zemědělského užívání za účelem stavby zemního valu východně o hangáru „E“ na letišti Praha - Ruzyně, sklizeň plodin mimo jiné na pozemku č. [redacted]. Z listiny označené jako „Vyvlastnění“ zn. Výst. 8477/67-Dr.Ku ze dne 9. 6. 1967 zjistil, že Odbor výstavby ONV Praha 6 vyvlastnil podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/58 část pozemku č. [redacted] v k. ú. Ruzyně, a to označený písm. b) o výměře 2 582 m² podle geometrického polohopisného plánu č. zakázky 8-8111/2-3 ze dne 4. 12. 1958 a další část téhož pozemku označenou též písmenem b) o výměře 5 456 m² podle geometrického plánu č. zakázky 1-87031/1 ze dne 1. 12. 1961, které vlastnili [redacted] a [redacted]. Pozemky byly vyvlastněny ve prospěch čsl. státu - Správy dopravních letišť Praha 1, v naléhavém zájmu, neboť dotčené části pozemku byly Správou dopravních letišť použity pro rozšíření plochy před hangárem "E" na letišti Praha - Ruzyně. Ze sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 9. 8. 2017 zjistil, že ke dni vyvlastnění (9. 6. 1967) disponují ohledně pozemku PK č. [redacted] v k. ú. Ruzyně Návrhem směrného územního plánu hl. m. Prahy zpracovaného Útvarem hlavního architekta hl. m. Prahy a Ateliérem územního plánu, který byl schválený dne 22. 4. 1964 usnesením vlády ČSR č. 223 a v plánu předmětný pozemek odpovídá navrženému využití "Plochy občanské vybavenosti". Z průvodní zprávy k návrhu směrného územního plánu hlavního města Prahy z prosince 1961 mimo jiné vyplynulo, že zavedení rychlých velkokapacitních letadel vyvolalo nutnost zásadní přestavby pražského letiště, spočívající ve vybudování nových přistávacích drah, zabezpečovacího zařízení, odbavovacího prostoru a letištním nádražím a technickým blokem a dleňských a ostatních zařízení s tím, že tato přestavba již byla zahájena. Soud zjistil, že Státní pozemkový úřad vyznamenal dne 2. 10. 2014 [redacted] a [redacted] a zástupce [redacted] a [redacted] Mgr. [redacted] o tom, že oceněním ze dne 2. 10. 2014 ocenili pozemky z Rozhodnutí I. částkou v celkové výši 86 408,50 Kč. Zjistil, že oprávněná [redacted] a [redacted] plnomocnili Ing. [redacted] aby je zastupoval ve veškerých právních jednáních souvisejících s vypořádáním jejich restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I (zjištěno z plné moci ze dne 3. 10. 2014 a 7. 10. 2014). Zjistil, že Ing. [redacted] požádal za oprávněné osoby [redacted] a [redacted] dne 9. 10. 2014 Státní pozemkový úřad o správné ocenění restitučního nároku z Rozhodnutí I., resp. o ocenění jako pozemku stavebního. Na tuto žádost Státní pozemkový úřad reagoval dne 21. 10. 2014 tak, že vzhledem k tomu, že k žádosti o ocenění pozemku nevydaného na základě Rozhodnutí I. nebyly předloženy žádné listiny, které by prokazovaly, že pozemek byl v době převzetí státem určen pro stavbu, nelze jej jako stavební ocenit. Ing. [redacted] požádal jako zástupce shora uvedených oprávněných znovu Státní pozemkový úřad o správné ocenění restitučního nároku z titulu Rozhodnutí I. dne 16. 2. 2015, Státní pozemkový úřad reagoval dne 30. 3. 2015 a Ing. [redacted] zaslal vyjádření Odboru řízení restitucí ze dne 9. 3. 2015. Podle Státního pozemkového úřadu nebylo prokázáno, že byl určen před vyvlastněním územním rozhodnutím pro stavbu, a proto jej nelze jako stavební ocenit. Stejně skutečnosti pak vyplynuly i sdělení

Státního pozemkového úřadu ze dne 12. 3. 2015 adresovaného Ing. [REDAKCE]. Z výpovědi svědka Ing. [REDAKCE] zjistil, že pracoval pro další členy rodiny žalobců, pro paní [REDAKCE] a [REDAKCE] na základě udělené plné moci, se žalobci byl dohodnut, že činnost přecenění nároků vyvíjí i pro ně, neboť je zřejmé, že pokud dojde k přecenění nároku z konkrétního rozhodnutí, tak se automaticky musí dotknout všech oprávněných osob. Ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Janem Skvou dne 16. 5. 2016, který provedl ocenění pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně, zjistil, že pozemek byl oceněn částkou 2 009 500 Kč, částkou 250 Kč/1 m², neboť byl určen pro potřeby rozšíření plochy před hangárem E letiště Praha - Ruzyně a nyní je součástí uzavřeného areálu letiště. Ke stejné hodnotě pozemku ke dni 24. 6. 1991 dospěl i znalecký ústav PROSCON s. r. o., ve svém znaleckém posudku ze dne 7. 8. 2017 č. 2274/150/2017, vychází z toho, že předmětný pozemek byl převeden na stát z důvodu rozšíření letiště s předpokladem plochy pro parkování a manipulaci letadel před hangárem s tím, že k tomuto účelu v současné době fakticky slouží. Jedná se o funkční celek, který je určen výhradně pro potřeby letecké dopravy, a to již od roku 1937. Předmětný pozemek je součástí uzavřeného a samostatného areálu Letiště Václava Havla. Ing. Jan Skva ocenil i pozemky parc. č. [REDAKCE] o výměře 9 818 m² částkou 28 629,80 Kč, pozemek parc. č. [REDAKCE] o výměře 401 m², částkou 1 038,30 Kč, pozemek parc. č. [REDAKCE] o rozloze 905 m² částkou 1 357,50 Kč a pozemek parc. č. [REDAKCE] o výměře 3 m² částkou 4,50 Kč. Žalobci jsou tedy podle § 4 odst. 1 zákona o půdě oprávněnou osobou, mající nárok na převod náhradních pozemků za pozemky, které podle § 11 odst. 1 zákona o půdě nelze vydat. Soud měl za prokázané, že pozemek, původně parcela č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně, který byl v době vyvlastnění evidován jako zemědělský, byl určen k výstavbě (odebrán za účelem výstavby). Pozemky byly vyvlastněny ve prospěch čl. státu - Správy dopravních letišť Praha 1, v naléhavém zájmu, neboť dotčené části pozemku byly Správou dopravních letišť použity pro rozšíření plochy před hangárem "E" na letišti Praha - Ruzyně. Charakter daného pozemku vyplývá i z rozhodnutí I., z jeho odůvodnění. Předmětný pozemek byl převeden na stát z důvodu rozšíření letiště s předpokladem plochy pro parkování a manipulaci letadel před hangárem, k tomuto účelu v současné době fakticky slouží, jedná se o funkční celek. Žalobci dokládali charakter pozemku směrňným územním plánem, jakož i účelem, pro který byl vyvlastněn a soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu učinil závěr o tom, že schválený směrňný územní plán je možné považovat za relevantní územně plánovací dokumentaci ke zjištění, že již v době přechodu předmětné nemovitosti na stát se jednalo o pozemek určený pro stavbu, a proto tomuto zjištění následně přizpůsobil své závěry stran oceňování odňatého pozemku. Pokud žalovaná namítala, že pozemek nebyl fakticky zastavěn, když jde zejm. o zpevněný povrch (val), pak v dané věci vyšlo najevo, že pozemek je součástí uzavřeného areálu letiště. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR za zastavěné je nutno v daných souvislostech považovat i ty pozemky, jež sice bezprostředně zastavěny nejsou, ovšem se stavbou bezprostředně souvisí a jsou potřebné k jejímu provozu a obsluze, případně vykazují se stavbou funkční souvislost - přilehlé pozemky tvořící se zastavěnými pozemky souvislý celek bez přerušení. Pozemek je třeba ocenit jako stavební, neboť přešel na stát za účelem výstavby, která byla následně též realizována, v současné době slouží k dopravní obsluze letiště. Měl za prokázané, že žalobci se aktivně snažili o přecenění přiznaného restitučního nároku, žalovaná tím, že neuznala správnou výši tohoto nároku, fakticky znemožnila uspokojení jejich restitučního nároku. Soud zohlednil to, že žalobci participovali na veřejných nabídkách, v nichž uspokojili nárok ve výši stanovené žalovanou. Pokud žalovaná namítala, že se žalobci sami nesnažili o přecenění nároku, neboť žádost o přecenění podaly pouze jiné oprávněné osoby, má soud za to, že je dostačující, pokud je prokázána aktivita alespoň jedné z oprávněných osob z daného rozhodnutí, neboť za situace, kdy povinná osoba odmítla přecenit nárok ve vztahu k některé z oprávněných osob z konkrétního rozhodnutí, nelze racionálně očekávat, že by u jiného oprávněného byl zaujat názor odlišný. Po žalobcích nelze tedy spravedlivě požadovat, aby se rovněž aktivně domáhali přecenění svého nároku, když znali negativní stanovisko ve vztahu k žádosti jiné oprávněné

osoby z téhož rozhodnutí. Postup žalované shledal soud prvního stupně liknavým a svévolným a žalobci se tak mohou domáhat převodu konkrétního náhradního pozemku bez jeho předchozího zahrnutí do veřejné nabídky za předpokladu, že jde o pozemek k převodu vhodný. Pokud žalovaná namítala, že předmětné pozemky jsou vyloučeny z převodu, neboť jsou dotčeny předběžným opatřením, které vydal v řízení vedeném pod sp. zn. 7 C 169/2017 Okresní soud v Domažlicích, pak žalobu u Okresního soudu v Domažlicích podali žalobci, žaloba obsahovala i návrh na nařízení předběžného opatření ohledně všech žalobci požadovaných pozemků. Po nařízení předběžného opatření vyloučil soud veškeré pozemky, které se nenachází v jeho obvodu k samostatnému projednání a vyslovil svou místní nepřislusnost s tím, že jednotlivé věci postoupil místně příslušným soudům. Je tedy zřejmé, že předmětné pozemky jsou zatíženy předběžným opatřením vydaným v dané věci a tato skutečnost jejich převodu nebrání. Pokud žalovaná namítala, že převodu brání nepřístupnost pozemků z veřejné cesty, soud prvního stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu učinil závěr o tom, že samotný nedostatek napojení pozemku na veřejnou cestu nebrání právním dispozicím s pozemkem a nepředstavuje ani žádnou jinou zákonnou či judikatorně odvozenou překážku jejich vydání co by pozemků náhradních. Rovněž tak nedůvodná byla i námitka žalované o tom, že pozemky jsou pronajaty, neboť změna vlastnického práva k věci pronajaté nemá žádný vliv na trvání nájemního vztahu. Hodnota žalobci vybraných náhradních pozemků činí 31 030,10 Kč, jejich vydání nebrání žádná překážka, respektive jsou k převodu vhodné a hodnota těchto pozemků nepřevyšuje dosud neuspokojený restituční nárok (každý ze žalobců 480 772,87 Kč). Soud proto žalobě vyhověl. O nákladech řízení rozhodl za použití ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 150 o. s. ř. za situace, kdy v dané věci byla procesně úspěšnější žalovaná, soud ale přihlédl ke specifitě předmětu řízení a rovněž k postoji žalované v průběhu řízení a zejména před ním, kdy to byla právě žalovaná, která pozemky nesprávně ocenila, na tomto ocenění trvala a řadu let odmítala jakýkoliv nárok žalobců. Právě tento rigidní postoj žalované zapříčinil, že se žalobci nemohli zúčastnit veřejné nabídky a byli nuceni domoci se svých poškozených práv soudní cestou. Uvážil poměry žalobců i to, jak se aplikace ustanovení § 150 o. s. ř. dotkne majetkových poměrů žalované (státu), neopomněl při rozhodování o náhradě nákladů řízení zohlednit i předpokládanou výši nákladů řízení. Přehlédnout nebylo možno ani to, že správní úřad je podřízený ministerstvu zemědělství, disponuje patřičným administrativním aparátem, předmět řízení se nevynímá běžné agendě, se kterou se zaměstnanci žalované běžně setkávají. Zastoupení externím advokátem v dané věci soud neshledává za účelné. Po uvážení všech kritérií uzavřel, že v dané věci je nespravedlivé, aby žalovaná obdržela od žalobců poměrnou část náhrady nákladů řízení, které účelně vynaložila, a proto procesně úspěšnější žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal.

2. Proti tomuto usnesení se odvolala žalovaná s tím, že nalézací soud z části vyhověl žalobě na základě judikatury zejména Nejvyššího soudu, na kterou v odůvodnění odkázal, podle žalované však odkazované judikatuře nesprávně porozuměl a dospěl na jejím podkladě k nesprávným závěrům. Podle žalované se nalézací soud mýlil, když dospěl k závěru, že žalobci byli v předmětném řízení aktivní a že ve světle citované judikatury dostali principům právní zásady „právo patří bdělým“ a soud může nahradit projev vůle státu a převést na ně jimi zažalované pozemky. Soud aktivitu žalobců dovozuje z toho, že jiné oprávněné ze stejného rozhodnutí PÚ 3090/92/9 ze dne 16. 6. 2014 se pokusili o jeho přecenění, má za prokázané, že žalobci se nikdy nepokusili jednat s žalovanou o přecenění jejich nároku, nicméně jejich snahu dovozuje z aktivity jiných osob. Podle žalované není možné rezignovat na aktivní snahu a přístup k uspokojení/ocenění nároku a spoléhat se na aktivitu druhých, resp. možné to je, nicméně takové osoby pak nejednají v souladu s principy zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, nýbrž zcela opačně. Z judikatury Nejvyššího soudu a též Ústavního soudu dlouhodobě plyne povinnost obecných soudů zabývat se individualitou každého případu. Na tuto povinnost však nalézací soud zcela rezignoval, když neposuzoval aktivní, resp. pasivní jednání žalobců, ale jiných osob. Soud si částečně protřečí, když jednou zkoumá aktivitu žalobců a jednou aktivitu jiných osob a navíc

dovozuje závěry, které se mohly odehrát podle zcela jiného scénáře. Nelze v žádném případě presumovat, že by žalobci byli při žádosti o přecenění neúspěšní, neboť nelze dnes říci, jakou kvalitu by daná žádost o přecenění měla a o jaké dokumenty by byla doplněna. Z výsledku zaměstnanců žalované před nalézacím soudem vyplynulo, že pokud byla žádost o přecenění doplněna o vhodné dokumenty, bylo jí vyhověno. Pokud žalobci nebyli aktivní, není možné dovodit ani liknavost a svévoli státu a nedochází tak ke splnění základních podmínek pro nahrazení vůle státu ohledně převodu náhradních pozemků. Žalovaná poukazovala na to, že původní pozemek je dnes rozdělen na pozemek parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně, kdy jde o druh pozemku ostatní plocha, pozemek parc. č. [REDAKCE] k. ú. Ruzyně, druh pozemku ostatní plocha, pozemek parc. č. [REDAKCE] k. ú. Ruzyně, druh pozemku ostatní plocha a parc. č. [REDAKCE] k. ú. Ruzyně, druh pozemku ostatní plocha. Původní pozemek přešel na stát v době, kdy byl veden jako zemědělská půda, a kdy k tomuto účelu byl též využíván. Stát nabyl od žalobců zemědělskou půdu nikoliv pozemek určený pro stavbu. K dnešnímu dni není původní pozemek zastavěn, je sice součástí prostoru letiště, jde však zejména o zeleň či zpevněný povrch. Podle žalované neexistuje žádný důkaz o tom, že pozemek měl soužit jako pozemek stavební s tím, že zařazení do směrného územního plánu nemůže vést ke změně druhu pozemku ve smyslu usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 492/10. Žalovaná nesouhlasí s tím, že pozemky nevydané na základě rozhodnutí č. j. PÚ 3090/92/9, které vydal Krajský pozemkový úřad pro hlavní město Prahu dne 16. 6. 2014, měly být oceněny jako stavební, žalobci nepředložili žádný relevantní důkaz, který by tuto skutečnost prokazoval. Argumentace, že pozemky v současnosti funkčně souvisí s provozem letiště je nedostatečná, neboť soud musí vyjít z charakteru původních pozemků v době jejich přechodu na stát. Soud prvního stupně se bezdůvodně odchýlil od judikatury Ústavního soudu, usnesení ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. I. ÚS 492/10. Žalovaná dále namítala nepřevoditelnost předmětných pozemků z důvodu zatížení předběžným opatřením, z důvodu nepřístupnosti z veřejné cesty a z toho důvodu, že pozemek č. [REDAKCE] č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE] je pronajat. Žalovaná dále nesouhlasí s rozhodnutím soudu o nákladech řízení, nesouhlasí s aplikací ustanovení § 150 o. s. ř., v případě rozhodnutí č. j. PÚ 3090/92/4 ze 16. 11. 2011 soud neshledal na straně žalované žádnou liknavost a svévoli, v tomto ohledu šlo o nedůvodnou žalobu.

3. Žalobci považovali odvolání žalované za nedůvodné, poukazovali na rozhodnutí jiných soudů, ze kterých vyplynulo, že žalovaná ocenila nároky žalobců zcela nesprávně. Na tomto nesprávném ocenění dlouhodobě setrvává a z důvodu liknavého a svévolného jednání vůči žalobcům jsou splněny všechny předpoklady pro to, aby mohlo být žalobě vyhověno. Rozsudek soudu prvního stupně je zcela v souladu s jinými rozhodnutími obecných soudů, která se zabývala skutkově i právně zcela shodnou situací a žalobě žalobců vyhověla. Rozsudek je v souladu s ustanovením § 13 občanského zákoníku i se zásadou legitimního očekávání vyjádřenou i v nálezů Ústavního soudu žalobci citovaném. Liknavost a svévole na straně žalované je v daném případě dána skutečností, že žalovaná nesprávně (ve výši zcela nepřiměřeně) ocenila žalobcům nevydané pozemky a tím tak znemožnila a zabránila žalobcům, aby svůj nárok uspokojili. Odmítá žalobcům uznat správnou výši nároku a neumožňuje, aby nárok ve správné výši uspokojili. Žalobci citují judikaturu Nejvyššího soudu týkající se liknavosti a svévole státu v případě nesprávného ohodnocení nároku, nesprávného určení ceny odňatých a nevydaných pozemků. Žalobci v řízení prokázali stavební charakter nevydaných pozemků, předložili nejen znalecké posudky, které nevydané pozemky ocenily jako pozemky určené ke dni jejich přechodu na stát k zastavění, ale i další důkazy prokazující tento stavební charakter ke dni jejich odnětí státem. Stavební charakter nevydaných pozemků prokázali například s poukazem na odůvodnění samotných rozhodnutí o nevydání odňatých pozemků, nabývacími tituly, na jejichž základě přešly nevydané pozemky na stát, ze kterých jednoznačně vyplynulo, že tyto byly určeny k rozšíření letiště v Ruzyni. Předložili i sdělení Odboru zemědělství NV hl. m. Prahy ze dne 10. 10. 1961, kterým bylo rozhodnuto o vymezení nevydaného pozemku dle PK [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně ze zemědělského půdního fondu

i relevantní územní plánovací dokumentaci platnou a účinnou v době přechodu nevydaných pozemků na stát, ze které je jednoznačné, že tyto byly ke dni jejich přechodu určeny k zastavení, konkrétně stavbami souvisejícími s rozšířením letiště Ruzyně. Za zcela irelevantní považoval námitky týkající se neaktivity žalobců při uspokojování jejich nároků. Žalobci svou vlastní aktivitou a účastí ve veřejných nabídkách docílili toho, že žalovanou uznaná část nároku je zcela uspokojena, a to právě převodem náhradních pozemků ve veřejných nabídkách, kterých se žalobci účastnili. Žalobci se svou žalobou domáhají uspokojení té částky nároku, kterou žalovaná protiprávně neuznává a neumožňuje tak žalobcům, aby tuto mohli ve veřejných nabídkách uspokojit. K posouzení existence liknavosti a svévole je podle žalobců irelevantní, jakým způsobem se v minulosti domáhali správného ocenění svých nároků, rozhodnou je ta skutečnost, že žalovaná zjevně ocenila žalobcům nevydané pozemky nesprávně a na tomto ocenění setrvává i v průběhu soudního řízení. Jakákoliv další snaha žalobců o přecenění jejich nároků jinou než soudní cestou by tak zjevně ani nemohla být úspěšná. Nadto prokázali, že se aktivně domáhali společně s ostatními oprávněnými toho, aby žalovaná ocenila jim nevydané pozemky správně. Žalobci v odvolání poukazují na judikaturu Nejvyššího soudu i Ústavního soudu týkající se stavebního charakteru nevydaných pozemků, poukázali na rozhodnutí, podle kterých regulační a směrné územní plány jsou jedním z možných důkazních prostředků, ze kterých lze určit stavební charakter nevydaných pozemků ke dni jejich přechodu na stát. Žalobci citují novější judikaturu Nejvyššího soudu i judikaturu týkající se charakteru nevydaných pozemků, které byly oprávněným osobám odejmuty v souvislosti s rozšířením letiště Ruzyně. Žalovanou citované rozhodnutí Ústavního soudu se problematikou využitelnosti směrných a regulačních územních plánů nezabývá, Ústavní soud ve svém vlastním posouzení vůbec spojení směrný (nebo jakýkoliv jiný) plán ani nepoužil. Uvedené usnesení toliko aprobuje rozhodnutí obecných soudů, které ze skutkových zjištění dovodily, že nevydané pozemky, o které v předmětné věci šlo, nebyly územně plánovací dokumentací jako stavební řešeny. Namítá-li žalovaná nepřevoditelnost náhradních pozemků z důvodu, že jsou dotčeny nařízeným předběžným opatřením Okresního soudu v Domažlicích v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 7 C 169/2017, nejedná se o skutečnost, která by mohla bránit převodu náhradních pozemků na žalobce, neboť předběžné opatření je nařízeno v rámci řízení, které se týká těchto účastníků řízení a jeho předmětem je uspokojení těchto nároků žalobců, na základě stejné žaloby, o níž je rozhodováno i soudem v tomto řízení. Žalovaná si je dobře vědoma, že řízení vedené u Okresního soudu ve Strakonici bylo postoupeno Okresním soudem v Domažlicích, když náhradní pozemky, které jsou předběžným opatřením dotčeny, byly požadovány již v řízení u Okresního soudu v Domažlicích, který ohledně těchto pozemků řízení vyloučil k samostatnému projednání a následně věc postoupil právě Okresnímu soudu ve Strakonici. Existence předběžného opatření tak nemůže mít na dané řízení vliv. Namítá-li žalovaná, že pozemky jsou nepřevoditelné z důvodu, že nejsou přístupné z veřejné cesty, pak se nejedná o skutečnost, která by bránila v převodu náhradních pozemků na žalobce, tato skutečnost nemá na převoditelnost náhradního pozemku vliv a nejedná se ani o zákonnou překážku převoditelnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu. Poukazují na judikaturu Nejvyššího soudu s tím, že tato skutečnost nepředstavuje ani vznik tzv. holého vlastnictví, jak se snaží tvrdit žalovaná. Jako další překážku převoditelnosti uvádí žalovaná to, že některé z pozemků jsou pronajaty třetím osobám a není je možné vydat žalobcům z důvodu zásahu do práv třetích osob. Námitka žalované je účelová a neopodstatněná, změna vlastnického práva k věci pronajaté nemá vliv na trvání nájemního vztahu (ustanovení § 2221 odst. 1 občanského zákoníku). Sama žalovaná pravidelně ve svých veřejných nabídkách pro oprávněné osoby zařazuje do těchto pozemky, které jsou pronajaty nebo propachtovány třetím osobám. Pokud jde o výrok o nákladech řízení, námitky žalované ve vztahu k posouzení úspěchu respektive neúspěchu ve věci jsou bezpředmětné, neboť úspěch ve věci je v daném případě nutno posuzovat s ohledem na úspěch žalobců v rámci posouzení základu jejich nároku, samotné vydání či nevydání konkrétních náhradních pozemků je pro posouzení otázky úspěchu ve věci zásadně irelevantní, tato otázka může mít vliv toliko na určení výše punkta pro

výpočet náhrady nákladů soudního řízení ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu. Žalobci dále poukazují na to, že Státní pozemkový úřad je organizační složkou státu a jako takové jí podle ustálené rozhodovací soudní praxe nelze a priori náklady řízení přiznat. Předmět sporu se řadí k hlavním činnostem úřadu, nejedná se o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou a dosud neřešenou, ani se nejedná o problematiku s mezinárodním prvkem vyžadující znalost cizího práva, eventuálně jazykové znalosti apod. K hájení svých zájmů je dostatečně personálně vybavena. Organizační složce státu nelze tedy náhradu nákladů soudního řízení přiznat, navíc žalobci byli ve věci plně úspěšní.

4. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalované má náležitosti uvedené v ustanovení § 205 odst. 1 o. s. ř. Ačkoliv žalovaná v odvolání cituje odvolací důvody uvedené v ustanovení § 205 odst. 2 písm. b) až g) o. s. ř., z odůvodnění odvolání je zřejmé, že se dovolává odvolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou a je přípustné přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 212, § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované je nedůvodné.
5. K problematice poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám se Nejvyšší soud vyjádřil zejména v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 uveřejněném pod č. 62/2010 Sb. Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, ve kterém formuloval závěr, že „důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR (jehož nástupkyní je od 1. 1. 2013 žalovaná, jejíž práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad) uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků, není třeba při liknavém postupu Pozemkového fondu vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalované“. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud reagoval i na změnu právní úpravy při převodu náhradních pozemků oprávněným osobám, ke které došlo s účinností od 14. 4. 2006 zákonem č. 131/2006 Sb., kdy uzavřel, že postup podle ustanovení § 11a zákona o půdě, který zásadně předpokládá převod pozemků oprávněným osobám na základě veřejných nabídek pozemkového fondu, nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností Pozemkového fondu k převodu náhradních pozemků. Nejvyšší soud připomněl, že poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta, v co možná nejkratší době, co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Dodal, že takové rozhodnutí, v němž bude Pozemkovému fondu ČR (předchůdci žalované) uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze ve vztahu k ostatním osobám oprávněným pokládat za diskriminující a že takové rozhodnutí je v souladu s principem ovládajícím soukromé právo, totiž že každý si má střežit svá práva. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2389/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1878/2015 a ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015 vyplývá, že uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, který se vymyká zákonem stanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě) je považováno za výjimečné, uplatitelné v situaci, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž podkladě lze postup Pozemkového fondu (žalované) posoudit jako liknavý, svévolný či diskriminační, kdy se oprávněná osoba přes aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že postup žalované při uspokojování nároku žalobcu lze označit za liknavý a svévolný. Pokud nebyl nárok žalobců řádně oceněn, jak uvedeno níže, zabránila žalovaná žalobcům v účasti na veřejných nabídkách, kterých se aktivně zúčastňovali a dosáhli uspokojení části restitučního nároku ve výši vycílené žalovanou. Žalovaná setrvala na svém názoru ohledně ocenění pozemků jako zemědělských, nečinila žádné kroky k odstranění spornosti, přestože věděla, že parcela PK č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně přešla

do vlastnictví státu výměrem o vyvlastnění, vyvlastnění bylo provedeno v naléhavém zájmu, kdy pozemek byl již před vyvlastněním použit pro rozšíření plochy před hangárem „E“ na letišti Praha - Ruzyně. Věděla, že pozemek je zastavěn areálem letiště a je k této funkci používán (vyjádření Správy letiště Praha z 29. 5. 2014) a věděla, že zčásti se jedná o zpevněnou plochu a zčásti zatravněnou, která tvoří hlukový val, jak vyplývá i z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajský pozemkový úřad pro hl. m. Prahu, č. j. PÚ 3090/92/9, kdy pozemkovým úřadem byla dokonce dne 5. 5. 2014 provedena i obhlídka místa.

6. Pokud jde o žádost o správné ocenění pozemků, v řízení bylo prokázáno, že žalobci postupovali ve shodě s dalšími oprávněnými ze shora uvedeného rozhodnutí, bylo zjištěno, že Ing. ██████ pracoval pro další členy rodiny, činnost směřující k přecenění však vyvíjel i pro žalobce, neboť přecenění by se dotklo všech oprávněných osob. Jestliže se některé z oprávněných osob opakovaně přecenění domáhaly a žalobcům bylo známo, že žádost o přecenění byla opakovaně odmítnuta, bylo by příliš formalistickým žádat po nich podání samostatné žádosti k přecenění odňatých pozemků. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobci vynaložili značné úsilí k uspokojení svého nároku a to účastí v dražbách, ve kterých byl jejich nárok, jak bylo shora uvedeno, uspokojen ve výši tak, jak byl Státním pozemkovým úřadem oceněn. Žalovaná po celou dobu nárok žalobců pouze popírala, na svém stanovisku setrvala i v průběhu řízení, její názor ohledně charakteru pozemků se pak v řízení ukázal jako nesprávný.
7. Dovolací soud vylovil právní názor, že v situaci, kdy pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby), je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5446/2016 ze dne 15. 2. 2017). Ačkoliv pozemek PK č. ██████ byl veden jako zemědělský, v řízení bylo prokázáno, že byl vyvlastněn za účelem rozšíření letiště Praha – Ruzyně Výměrem o vyvlastnění Obvodního národního výboru Praha 6, č. j. Výst. 8477/67-Dr.Ku ze dne 9. 6. 1967, vyvlastněno bylo ve prospěch státu, Správy dopravních letišť Praha 1. Vyvlastněno bylo v naléhavém obecním zájmu, neboť dotčené části shora uvedeného pozemku byly již před datem vyvlastnění použity pro rozšíření plochy před hangárem „E“ na letišti Praha – Ruzyně. Žalobci prokázali, že v územně plánovací dokumentaci byl pozemek veden jako stavební, z Návrhu směrného územního plánu hlavního města Prahy schváleného dne 22. 4. 1964 usnesením vlády ČSR č. 223 vyplynulo, že pro něj bylo navrženo využití „plocha občanské vybavenosti“ a tento směrný územní plán vydaný v souladu se zákonem je třeba považovat za územně plánovací dokumentaci ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 28 Cdo 1816/2013. Za této situace, kdy pozemky byly vyvlastněny za účelem výstavby Letiště Praha – Ruzyně, která se realizovala, v územně plánovací dokumentaci byly i k výstavbě určeny, sdílí odvolací soud závěr soudu prvního stupně o tom, že oprávněným osobám je třeba za ně poskytnout náhradu ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 a § 28a zákona o půdě jako za pozemky určené pro stavbu podle ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., když pro posouzení nároku je nepodstatné, že pozemek byl zastavěn pouze zčásti, neboť za zastavěné je nutno v daných souvislostech považovat i ty pozemky, které sice bezprostředně zastavěny nejsou, se stavbou, ale bezprostředně souvisí a jsou potřebné k jejímu provozu a obsluze, případně vykazují se stavbou funkční souvislost. Veškeré pozemky a stavby v areálu letiště tvoří jeden funkční celek, a proto je třeba pozemek č. podle PK ██████ ocenit jako stavební.
8. Podmínkou pro vyhovění žalobě na uložení povinnosti bezúplatně převést zemědělský pozemek oprávněné osobě za nevydaný pozemek je, aby šlo o pozemek k převodu „vhodný“, tedy pozemek, jenž by byl nebýt liknavého postupu žalované do veřejné nabídky takto zařaditelný (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007, usnesení ze dne

24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014). V rozhodovací praxi dovolacího soudu bylo již dříve řečeno, že za kritéria „vhodnosti“ pozemku lze např. pokládat, zda-li nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013) nebo zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014). Tedy ani oprávněná osoba, vůči níž žalovaná postupovala liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem, se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, ve správě Státního pozemkového úřadu.

9. Pokud jde o námitku žalované, že pozemky jsou vyloučeny z převodu, neboť jsou dotčeny předběžným opatřením, které vydal v řízení vedeném pod sp. zn. 7 C 169/2017 Okresní soud v Domažlicích, odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že tato námitka není důvodná, neboť předběžné opatření bylo nařízeno v rámci řízení, které se týká týchž účastníků, předmětem je uspokojení týchž nároků, na základě stejné žaloby. Po nařízení předběžného opatření týkajícího se zákazu dispozice mimo jiné i s pozemky parc. č. [redacted] a [redacted] v k. ú. Sedlice u Blatné, obec Blatná, byla Okresním soudem v Domažlicích následně vyslovena, pokud jde o nárok žalobců vztahujících se k pozemkům v k. ú. Sedlice u Blatné, obec Sedlice, okres Strakonice, místní nepříslušnost a rozhodnuto o tom, že po právní moci usnesení bude věc postoupena k projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu ve Strakonici. Nařízení předběžného opatření tedy převodu na žalobce nebrání.
10. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že převodu nebrání ani to, že předmětné pozemky nejsou přístupné z veřejné cesty, nejedná se o skutečnost, která by převodu bránila a nejedná se ani o zákonnou překážku převoditelnosti. Samotný nedostatek spojení s veřejnou cestou nebrání právním dispozicím s ním a nepředstavuje ani žádnou jinou zákonnou či judikatorně odvozenou překážku jeho vydání, co by náhradního pozemku. Tato skutečnost nepředstavuje ani vznik tzv. holého vlastnictví, nepřístupnost holé vlastnictví nezakládá.
11. Nedůvodná je i námitka žalované o tom, že převodu brání skutečnost, že některé z pozemků jsou pronajaty, neboť, jak správně uzavřel soud prvního stupně, změna vlastnického práva k věci pronajaté nemá žádný vliv na trvání nájemního vztahu (§ 2221 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).
12. Odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný, a proto byl podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzen.
13. Podle ustanovení § 220 o. s. ř. změnil odvolací soud výrok soudu prvního stupně o nákladech řízení, o kterých soud rozhoduje z úřední povinnosti. Odvolací soud je toho názoru, že na straně žalobců je třeba shledat procesní úspěch a podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. jim náleží právo na náhradu nákladů řízení. V řízení byla dovozena svévole i liknavost státu zakládající mimořádnou možnost požadovat přímo konkrétní náhradní pozemky mimo veřejné nabídky. Okolnost, že okruh konkrétních pozemků k převodu požadovaných se v průběhu řízení změnil, není s ohledem na charakter daného řízení (§ 153 odst. 2 o. s. ř.) pro rozhodování o nákladech řízení určující. Oprávněná osoba musí reagovat na měnící se nabídku vhodných pozemků ve vlastnictví státu, kdy si často konkurují nároky jednotlivých oprávněných osob, nemůže předem odhadnout vydatelnost požadovaných pozemků, nezná jejich hodnotu a současně se průběžně mění i hodnota přiznaného vykrytého restitučního nároku (rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 8 Co 280/2020). Žalobce je tedy nutno považovat za stranu ve sporu plně úspěšnou a ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. jim náleží náhrada nákladů

v řízení před soudem prvního stupně. Výši odměny je třeba stanovit z částky 31 030,10 Kč, předmětem tohoto řízení je předmět vyjádřený peněží, finanční částka odpovídající snížení dosud nespokojeného restitučního nároku žalobce vydáním náhradních pozemků, která současně představuje součet ocenění jednotlivých pozemků podle příslušné oceňovací vyhlášky. Podle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. tak odměna za 1 úkon právní služby činí 2 380 Kč. Ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. byla tato mimosoudní odměna snížena o 20 %, neboť se jedná o společné úkony při zastupování dvou osob. Odměna za 1 úkon právní služby tak činí 1 904 Kč. Každému ze žalobců byla přiznána odměna za 22 úkonů právní služby, za převzetí věci, za podání žaloby s návrhem na nařízení předběžného opatření, za podání ze dne 11. 3. 2019, účast u jednání dne 25. 4. 2019, podání ze dne 15. 5. 2019, ze dne 21. 6. 2019, účast na jednání dne 25. 6. 2019, podání ze dne 25. 7. 2019 a 13. 9. 2019, účast na jednání dne 18. 9. 2019 (v tomto případě se jedná o odměnu za dva úkony právní služby, neboť jednání trvalo déle než 2 hodiny), odměnu za podání ze dne 15. 10. 2019, účasti na jednání dne 16. 10. 2019, dále podání ze dne 7. 11. 2019, účast na jednání dne 13. 11. 2019, podání ze dne 18. 11. 2019 a 30. 1. 2020, účast na jednání dne 27. 1. 2020, podání ze dne 27. 4. 2020, účast na jednání dne 4. 5. 2020, podání ze dne 28. 5. 2020 a účast na jednání dne 4. 6. 2020. Za 22 úkonů právní služby po 1 904 Kč tak ualeží odměna ve výši 41 888 Kč. K té nutno připočíst i 22 režijních paušálů po 150 Kč, tedy částku 3 300 Kč, neboť režijní paušál náležející k úkonu právní služby byl rozdělen mezi oba žalobce. Stejně tak i jízdné k jednáním soudu dne 25. 4. 2019, 25. 6. 2019, 18. 9. 2019, 16. 10. 2019, 13. 11. 2019, 27. 1. 2019, 4. 5. 2019 a 4. 6. 2019. Polovina jízdného k jednání dne 25. 4. 2019 a 25. 6. 2019 z Prahy do Strakonice a zpět činí ke každému jednání 672,60 Kč, k jednání dne 18. 9., 16. 10., 13. 11., 27. 11. 2019 729,60 Kč a k jednáním dne 4. 5. 2019 a 4. 6. 2019 částku 718,20 Kč. Každému ze žalobců tak na jízdném náleží částka 5 700 Kč a dále ztráta času ve výši 2 400 Kč. Náklady za právní zastoupení každého ze žalobců před soudem prvního stupně tak činí 53 288 Kč, s připočtením 21 % DPH ve výši 11 190,48 Kč částku 64 478,48 Kč, která byla každému ze žalobců před soudem prvního stupně přiznána.

14. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalobci měli v odvolacím řízení úspěch a náleží jim tedy náhrada nákladů odvolacího řízení, a to za 2 úkony právní služby, za vyjádření k odvolání žalované a účast u jednání odvolacího soudu dne 24. 9. 2020. Za dva úkony právní služby po 1 904 Kč náleží každému ze žalobců částka 3 808 Kč, na režijním paušálu dvakrát částka 150 Kč, tedy částka 300 Kč, dále polovina jízdného z Prahy do Českých Budějovic a zpět ve výši 954 Kč ztráta času ve výši 400 Kč. S připočtením 21 % DPH ve výši 1 147,02 Kč tak náklady odvolacího řízení vzniklé každému ze žalobců činí částku 6 609,02 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř.

Přípustnost dovolání je oprávněnou zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu u Okresního soudu ve Strakonici.

Tento rozsudek lze k návrhu vykonat, pokud by povinnosti v něm stanovené nebyly včas a řádně splněny.

České Budějovice dne 29. září 2020

JUDr. Iveta Jířková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem porovzaje Zdeňka Boušková.

Zdeňka
Boušková

Digitální podpis
Zdeňka Boušková
Datum 2020.10.21
01:48:27 +02:00